Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 1ο ● ΦΥΛΛΟ 25ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΓΡΙΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΑΝΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ζούμε της - μεγάλης έντασης - κινητοποιήσεις των εργαζομένων στη ΝΑΥΣΙ και γενικότερα των εργατών της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος. Κινητοποιήσεις οι οποίες παρά τις αντιφάσεις και τα συνηθισμένα χαρακτηριστικά των εργατικών αγώνων της τελευταίας περιόδου, σημαδεύτηκαν και συνοδεύτηκαν από βίαια επεισόδια και συμπεριφορά επιθετική - τόσο απέναντι στην αστυνομία, όσο απέναντι στους πολιτικούς και στους συνδικαλιστές γραφειοκράτες.

Στους δύσκολους καιρούς που η επιθετικότητα του κράτους και των αφεντικών (αυτών των αδηφάγων λιγοστών της ζωής μας) χαρακτηρίζεται από την ανάδιαρθρωση και ανοιχτόφτα των όρων και τρόπων κυριαρχίας τους (στην κοινωνία, στην παραγωγή, στην εκπαίδευση κτλ), η αντίσταση ενός κομματιού της εργατικής τάξης με διαφαινόμενη κάποια δυναμική ξεπεράσματος και ποιοτικής αναβάθμισης του αγώνα, μας συγκινεί και μας προκαλεί για δράση, κριτική και αλληλεγγύη. Από την μια μεριά έχουμε κάποιες επιλογές του ευρωπαϊκού σχεδιασμού των αφεντικών και τεχνοκρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για διάφορους τομείς της παραγωγής. Ένας από αυτούς τους τομείς είναι τα ναυπηγεία. Η καταλήστευση και εκμετάλλευση των εθνικών αγορών της Ρουμανίας, της Ουκρανίας, της Τουρκίας κτλ από τη διείσδυση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου - παρά τους ανταγωνισμούς των εθνικών αστικών τάξεων - μετατρέπουν τη λειτουργία των ναυπηγείων στην Ελλάδα ή την Ισπανία (οι αγώνες των εργαζομένων στα ισπανικά ναυπηγεία είναι πρόσφατοι και συνεχείς. Ότι μεθοδεύεται εκεί είναι το κομμάτι των συνολικότερων επιπτώσεις της ΕΕ) σε κάτι ασύμφορο και αντιπαραγωγικό για τις νέες ανάγκες της κυριαρχίας.

Η ελληνική κυβέρνηση, λοιπόν, ανταγωνισμένη να συμμορφωθεί με τις υποδείξεις των Βρυξελλών, προωθεί λύσεις για τα ναυπηγεία και την ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος, οι οποίες θα οδηγήσουν στην ανεργία και την ανέχεια ένα μεγάλο κομμάτι του προλετariάτου που εργάζεται εκεί. Δε φτάνει που μας καταδίκζουν στη φτώχεια και στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας, αλλά ανά πάσα στιγμή μας πετάν (προφανώς μιλάμε για τη θέση κάθε εργαζόμενου/ης τόσο μέσα στην παραγωγή ως εργάτης/τρία όσο και στην προέκταση της έξω από αυτήν σε κάθε τομέα της ζωής μας) στη ανθρώπινη ανεργία.

Είτε ανεργοί, είτε εργαζόμενοι, αποτελούμε μέρος της ίδιας τάξης, με τα ίδια συμφέροντα ενάντια στον κοινό εκμεταλλευτή: στο κράτος και στους αστούς. Ο αγώνας λοιπόν των άνεργων, ο αγώνας ενάντια στη ανεργία και ο αγώνας των εργαζόμενων, είναι τελικά, κομμάτια του ίδιου αγώνα ενάντια στη μισθωτή εργασία και την εξουσία. Γι' αυτό θα έπρεπε να συναντηθούν οι συγκροτησιακοί και να οργανωθούν στην κοινή επαναστατική πορεία.

Μπορεί να "φτάει και ο λαός που είναι μαραζιάρης", μπορεί το πνεύμα βόλεμα, η παραίτηση, η ηττοπάθεια και η εξάντλησεις να χαρακτήριζουν τους προλετάριους, όμως πολλοί είναι αυτοί - έμμισθα τοιράκια των αφεντικών - που φροντίζουν τις δημόσιες σχέσεις και τη διαιώνιση του ψέματος και του αίσχους προς όφελος των κυριάρχων. Αν αφμή του δόρατος είναι η κατασταλή και η ωμή βία των μπάτσων, ενγκέφαλοι και ενορχηστρωτές είναι οι συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τα media. Και τα δύο κατέχουν μια πειραστή θέση στην απέχθεια και στο ταξικό μας μίσος. Και τα δύο προσπαθούν να εκτρέψουν, να διαχωρίσουν και να κατακερματίσουν τους αγώνες που αναδύονται, να μας αποκοιμίσουν για να γίνουμε πιο εύκολος στόχος, πιο αδύναμοι, πιο τρομαγμένοι.

Τα αφεντικά και οι συνεργάτες τους του κρατικού μηχανισμού, πρωτιμούν να δίνουν μάχες που θα κερδίζουν. Εκμεταλλευόμενοι αυτού του κατακερματισμού του προλεταριάτου, την έλλειψη ταξικής αλληλεγγύης, με καταλύτες τους γραφειοκράτες μανδαρίνους (που τους πληρώνουμε από πάνω!) υπόσχονται, αποκοιμίζουν και τέλος αποφασίζουν για τα αιτήματα μας, για μας χωρίς εμάς. Και η μοίρα των εργιφών είναι γνωστή ιστορικά!

Στην περίπτωση των αγώνων αυτών κάποιες φορές οι κάποιες τυχαίες συναντήσεις μου με το γνωστό μου (από την κοινή μας παρουσία στον αντιεξουσιαστικό χώρο) Σ. Δαπέργολα. Ο Αγγελίδης ήταν γνωστός του Χρυσοστόμου (συγκαταγνορούμενος του Δαπέργολα για λιστείο της Τράπεζας Αθηνών στη λεωφόρο Βουλιαγμένης).

Η δική μου "σχέση" με τον Αγγελίδη διαφαίνεται μέσα από τις αλληλάλλης καταθέσεις του: "γνωρίζει" για μένα όλο κι όλο πως με λένε Κώστα, έχω μια εντυπο ματοσκλέτα και μένω "κάπου κατά τη Γλυφάδα". Οι αστυνομικοί (σύμφωνα πάντα με την ανάκριση) του υποδεικνύουν τα πλήρη στοιχεία μου. Πάνω σε μια τέτοια "σχέση" υποτίθεται πως οργανώθηκε μία "άφιχη" και "σκηνοθετημένη" ληστεία διάρκειας μικρότερης των 30 δευτερολέπτων ενώ σχεδιάζονταν κι άλες. Την Πέμπτη 5 Οκτωβρίου λοιπόν, η αστυνομία πραγματοποιεί έρευνα στο σπίτι του Αγγελίδη, όπου και ανακαλύπτει ποσότητα ναρκωτικών και δύο πιστόλια τα οποία - φυσικά - ο Αγγελίδης (μαζί με τους αστυνομικούς συμβούλους του) καταλογίζει ως δικά μου. Η προφανώς γνωστές στην Ασφάλεια σχέσεις ΑΓΓΕΛΙΔΗ-ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ανοίγουν το δρόμο για εκρήξεις φαντασίας στα αστυνομικά σενάρια. Ο

Συνέχεια στη σελίδα 4

της βάσης των εργαζομένων, οφείλουμε να παρατηρήσουμε ότι ο Πρωτόπαπας "σύρθηκε" στις διαπραγματεύσεις με την αστυνομία (αφού οι μπάτσοι είχαν πάρει το μάθημά τους από τους διαδηλωτές), προπηλακίστηκε και γιουχαΐστηκε. Αυθόρμητα και εντικτώδικα οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι της ΝΑΥΣΙ και του Περάματος καταλαβαίνουν ότι πραγματικοί προβοκάτορες του αγώνα τους είναι ο Πρωτόπαπας και κάθε Πρωτόπαπας. Το συνονθύλευμα των συνδικαλιστών των "αγωνιστών" δημάρχων, των "εκπαναστάν" βουλευτών του ΚΚΕ, ό,τι κι αν πει, ό,τι κι αν καθοδηγήσει, ό,τι κι αν κάνει κάποιος αγώνας, προσπαθεί να τον καθοδηγήσει, ε-λέγξει και εκτρέψει από τα ταξικά του χαρακτηριστικά. Τα κροκοδείλια δάκρυα του Λογοθέτη, του Πρωτόπαπα και των άλλων μανδαρίνων μπροστά στις κάμερες των συνεργατών τους της TV, προκαλούν αν όχι την απέχθεια τουλάχιστον το γέλιο. Προσπαθούν να περισώσουν το χαμένο τους κύρος ανάμεσα στους προλετάριους, γι' αυτό και το ΕΚΠ είχε τόσο γρήγορη αντίδραση μετά τα επεισόδια της Τρίτης και την επίθεση των γουρουνόμορφων φρουρών του ΥΕΝ στους διαδηλωτές. Να μη χάνει και τα τελευταία αμωμενάρια ψευδαισθήσεων.

Μερικά ακόμα πραγματάκια που θα θέλαμε να παρατηρήσουμε για σκέψη και προβληματισμό είναι το γιατί επιλέχθηκε να χτυπηθεί η διαδήλωση της Τρίτης, ως πολιτική επιλογή της κυβέρνησης, η παρουσίαση

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Τεχνοκρατικές αλλαγές.

Η εκπαίδευση προσαρμόζεται σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιταγές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου.

Σελ. 2

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΓΚΑΙΓΚΡΟΦΟΒ

Νέες εξελίξεις στα Βαλκάνια

"Είναι ακριβώς περίοδοι σαν αυτή η ανάπτυξη των κάθε λογής αδιεξόδων θα προσπαθήσει να βρει δυνατικές διεξόδους, που θα δημιουργήσουν κλίμα αστάθειας στους λαούς".

Σελ. 3

"ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΦΟΒΙΑ"

"Εξω οι χαφιέδες από την πορεία"

Πυντόρνοντας στην ευαισθησία μια δεισιμόλογνας "κοινής γνώμης" προβοκάροντας αγώνες, αφαιρώντας το στοιχείο της δυναμικής αντιπαράθεσης με το κράτος.

Σελ. 2

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ

Ο σύντροφός μας Κώστας Καλαρέμμας βρίσκεται στα χέρια του κρατικού από την περασμένη πέμπτη, τη Πέμπτη 5 Οκτώβρη '95. Μια πλαστή-κάλπικη κατάθεση στάθηκε αρκετή για να βρεθεί προφυλακισμένος από πρωτίς, μετά την απόφαση του ανακριτή, στα μπουντρούμια του Κορυδαλλού σαβαρές κατηγορίες. Κατηγορίες για κακουργήματα που μπορούν να στείλουν ένα άνθρωπο στη φυλακή για πάρα πολλά χρόνια.

Ο Κώστας είναι γνωστός για τη δεκαετή τολμήματα δράση του σε άλες τις καίριες στιγμές κινητοποιήσεων του αντιεξουσιαστικού χώρου. Η στάση ζωής του, οι αγώνες του, ο κρυστάλλινος χαρακτήρας του είναι γνωστά όχι μόνο στους συντρόφους του, αλλά και στην κρατική ασφάλεια. Σύλληψη με τους 33 αφισοκολλητές, επανειλημμένες εξαφανίδωσις, παρακολουθήσεις, εισβολή στο σπίτι του δυο μήνες πριν... φαίνεται όμως πως όλα αυτά δεν είναι αρκετά και αποράσισαν να προβούν στο οριστικό χτύπημα.

Μάνο που την τελευταία λέξη δεν θα την πούνε εκείνοι, αύτε για τον Κώστα, αύτε για κανέναν άλλο κρατούμενο. Το ποτήρι ξεχείλισε...

Ο Κώστας έχει αρνηθεί να λάβει τροφή από την ημέρα στιγμή της σύλληψής του, ανακοινώνοντας επίσημα ότι πραγματοποιεί απεργία πείνας την πρώτη μέρα της προφυλακισής του στον Κορυδαλλό (δηλαδή την προηγούμενη Τετάρτη)

ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ

ΚΩΠΟΣ αυτού του κειμένου είναι να ξετυλίξει το κουβάρι των γεγονότων τα οποία επιτελέσθηκαν από την Παρασκευή 6 Οκτωβρη και με αναγκαίου να χρησιμοποιήσω τα έχατα μέσα για τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας μου.

Τα γεγονότα ξεκινούν με τη σύλληψη του Χ. Αγγελίδη ενός κακόμοιρου τύπου που έτυχε να συναντήσω δύο-τρεις φορές σε κάποιες τυχαίες συναντήσεις μου με το γνωστό μου (από την κοινή μας παρουσία στον αντιεξουσιαστικό χώρο) Σ. Δαπέργολα. Ο Αγγελίδης ήταν γνωστός του

Συνέχεια στη σελίδα 4

Σχολιάζω

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Τ.Κ.

★ **Κυκλοφόρησε αρκετά η είδηση συγκέντρωσης και πορείας μπάτσων και πυροσβεστικού για... ανεύρωμά και άλλα απήχαιτα. Αυτό που δεν γίνετε ιδιαίτερα γνωστό όμως ήταν ότι οι διοργανωτές κατηγορούν τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης ότι με τα επεισόδια ενέπνεύσε ατσαις εργάτες στον Πειραιά δημιούργησε δεχτμο κλίμα αντιμετώπισής τους από τον κόσμο. Το έχουν καταλάβει λοιπόν οι μπάτσοι - ότι εκτός από τι είναι επικίνδυνοι και έχρηστοι- δίνει τους ξίνον για φτώχιο και μάνο.**

★ Έχει καταντήσει σήμαιι βλακείας η κόντρα πρωθυπουργού και υπολοίπων στη Β.Ε. του ΠΑΣΟΚ. Πάντως ίσως ένας και τους ανεβαίνει και η δημόσια προβολή τους. Όλα τους είναι σαν τα φύκια πάνω από την τροφή. Καλά όλοι αυτοί είνα ηλίθιοι, κάπου αλλού όμως να γίνονται τα ίδια;

★ **Δεκόδες παραστάσεις πραγματοποιήθκαν και φέτος στο Ηρώδειο με ενδιαφέροντες αμάθες τέχνης από όλο τον κόσμο. Οι ενμεταλλεύτές έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν ιδιομορφίες και τάσεις όλων των ιλών. Εκτός των άλλων λοιπόν ξεζωμμίζουν και τη δημιουργικότητα μας.**

★ Και κάτι άλλο σε σχέση με τους μπάτσους. Στο Πειραιά οι εργάτες της ΝΑΥΣΙ αφόπλισαν ένα ασφαλίτη και οι κομουνιστές τον έκαναν τα του δόμνου τσα του το άπλο. Καλά λοιπόν παλιόπαιδα λέγανε οι μπάτσοι ποιυλάνε την πρωίνη και οι κνίτες την φυτίνη. Μόνο για αυτό κάνουν.

★ **Οι Αμερικανοί επιστήμονες κατασκεύασαν πολεμικό πλεούμενο που παραμένει ώρατα από τις ακτίνες των ραντόρ και διαθέτει 500 πυρσάλους. Μήπως η «τεχνολογική ανάπτυξη» χρειάζεται από τέτοιους είδους μηχανές καταστροφής;**

★ Ένα παραμυθάκι από τον Γάλλο πρεσβευτή της Νέας Ζηλανδίας: "Δεν μου αρέσει να χρησιμοποιείται η λέξη βόμβα. Δεν πρόκειται για βόμβα αλλά για ειδικό μηχανισμό που εκρήγνυται..."!!!

★ **Ένα ακόμα παραμυθάκι από τον πρόεδρο του ΣΕΒ Ιάσων Στράτο "Δεν θα έβλαπτε το Δημόσιο ακόμη ένα "πόγκυμ" του πρόεδρέμου. Ας πούμε ότι αντιμετπίζουμε μία εντάκτη κατάσταση, ένα πόλεμο και δεν μπορούν να γίνουν προαλήψεις.**

★ Ο μόνος υπουήγός στις προεδρικές εκλογές του Ιράκ είναι ο Σαντάμ Χουσειν. Σκέφου να βγουν τα αποτελέσματα και να έρθει δεύτερος!

★ **Το τελευταίο για τους μπάτσους δεν είναι κωμικό. Τις τελευταίες μέρες έχουν ζώσει με μπλόκα την περιοχή των Εξαρχείων και έχουν πραγματοποιήσει δεκάδες έρευνες, όπως πάντα φυσικά σε νέους.**

Τεχνοκρατικές αλλαγές στην εκπαίδευση

Θεσμός της εκπαίδευσης γενικά σε κάθε κοινωνία και ειδικά της ανώτατης-ανώτερης για την σποία κάνουμε λόγο, μεταδίδεται μέλη της κοινωνίας τις ποιοτιστικές της αξίες. Στις αξίες του σύγχρονου καπιταλισμού, λοιπόν, δηλαδή της αλόκληρης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, κι ιεραρχίας του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και τη φύση, της ιδιώτευσης και της κατανάλωσης παρά σύνεργασίας ενδιαφέρον, είναι προσαρμοσμένη και οργανώνεται η διαδικασία της τριτοβαθμίας εκπαίδευσης. Είναι προσαρμόσμη και κατευθύνεται πιο στενά σήμερα στον πολυδιαφημισμένο εκσυγχρονισμό, στην περιβόητη «διάνοιγη ανάπτυξη», στην αναρτοποίηση και στην αναβάθμιση δηλαδή του ρόλου του κράτους και του κεφαλαίου στον δεύτερο αντιγωνιαμό, κάθε φορά και στις ανάγκες και στους σχεδιασμούς των ευρωνωσιτικων εξουσιαστικων παραγόντων και τεχνοκρατικού ολιγαρχιών.

Στο πλαίσιο αυτό κινούνται και οι αλλαγές που εισηγήθηκαν -και ήδη εφαρμόζονται- οι τεχνοκράτες του ΟΟΣΑ και τα υπουργεία Παιδείας κάνει κατ' ουσίαν ίδιες με τις αλλαγές που προωθήθκαν από το νόμο Σουφιά την περόδο της νεοφιλελεύθερης νεοδημοκρατικής διαχείρισης. Όσον αφορά τώρα τα ιδιωτικά ΑΕΙ, το ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα απο τάξει τον χώρο στου αναταρφνίου τις αξίες του σύγχρονου καπιταλισμού, η εμπορευματοποίηση, η υπερβολικη ανταγωνιστικότητα, η υπερβολικη ατομικοποίηση κι η ανάγκες αυτών των αυτουναμμένων -από την κοινωνία- οικονομίας.

Παράλληλα το πανεπιστήμιο, δομημένο σύμφωνα (σχέση φορέα-κράτους) κάθηγητή πάρομαι με τη σχέση εργαζόμενου(εργοδότη), πέρα από την ιδεολογική ανατραγωνιστικά στη τάξουσα συγκεκριμένων αξιών και προτύπων, περνά τα τελευταία χρόνια σε μια διαδικασία επιχειρηματοποίησης και μερικής ιδιωτικοποίησης της παραγωγή. Αυτό πρακτικά έχει να κάνει με την προσαρμογή του στις ανάγκες της αγοράς, στη συμβολή του στην «ανάκαμψη της εθνικής οικονομίας» και στην προσήλωσή του στις ανάγκες και στις επιταγές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου (Λευκή Βίβλος, ΕΟΚικός νηρκτήρας).

Η έρευνα, αποκομμένη από κάθε κοινωνικό έλεγχο, κατευθύνεται από «θέλκους» του κεφαλαίου και τα πιο δυεθνικών στην αμιγώς εξυπηρέτησεις των σύγων τους. Κομμ σχέση δεν χε με τις κοινωνικές ανάγκες, πολύτεα και αλλώς είναι δύσκολό γα σχεδιάσν συλλογικά από μια εταρκνωμένη κοινωνία. Το επιχειρηματικό πνεύματηιο, σπανά συνδεδεμένο με τη πανεπιστημιακή αναρή εγκυπόνηρεωμένο νομβίοκεται σε βάρος της ποιοτικής ανάπτυξης σήλογω με τις δαφορετικής της ποιοτικής ανάπτυξης σε πρόγραμματα σπουδών και στις πηγές χρηματοδότησης. Φιλικά τα προγράμματα σπουδών και το γνωστικό περιεχόμενο σε ενιαίους κλάδους μένα με την ανάρη και οργανωνοντα κατευθεσιν από τις κοινωνικές. Σαν κοινωνικό πνεύμα η πλειοψηφία των πανεπιστημιακών γώρων από τη κορφάλαιο, ξεφεύτεται ο κατ' ιδιωτάμος του γνωστικα και η υπερβολικη ανταγωνιστικότητα. Φτάνει ο κόσμος νέκρ, τα νέα πανεπιστημιακά κάλα σε μόλυνση βιομηχανική μορφίδα. Τέλος μέρος γα την πλήρη εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης.

Μόλις, δηλαδή, για μια νέφοση πρακτικοποιείται που εντάσσεται σε μια ευρύτερη στρατηγική αναμόρφωσης κατανάλωσης. Όπως φανερώνει τα νέα πανεπιστήμια, τα υπόπρεπα τα νέα πανεπιστήμια, τα γνωμοδοτήσεις κ.ο.κ. Η βάζεμ μα ρόλο φοιτητής πρέπει να είνα ο φοιτήτας και να εξμμνεί από το πρίμ μέχρι το βρόδυ την βίβεν ουδετεροποιά πνεύματηιν.

Το πανεπιστήμιο λοιπόν, δηλαδή ιδιωτικό, πρέπει να υποτάσσεται σπόπιο σκοπών της αγοράς. Σ' αυτή την κατεύθυνση δημιουργείται το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, που τα πατελούν ΣΕΒ, η ΓΣΕΕ, κλπ., με σκοπό τη διαμόρφωση της κατευθυνσεις στις ρυθμίσεις του κράτους και την αξιοποίηση των ιδρυμάτων με βάση το κέρδος του κάθε βιομήχανου.

Ένα κανούργιο φρούτο είνα οι ακαδημαϊκές διδακτικές μονάδες. Τρέχεις να μαζέψεις μονάδες από μαθήματα, συστατικές επιστολές, σημάνδρα. Έτσι γίνεται καθαρότερ η ένταση των ρυθμών των σπουδών και της ζωής στο πανεπιστήμιο. Το εξτσυκλεκτικό πτυχίο, το σπάσιμο του κόσμου σε μικρές ομάδες. Εμπεριέχει ποδηγούν αργότερα στο αντίστοιχο σπάσιμο της συλλογικότητας στον εργασιακό χώρο και στο πλαίσιο κοινωνικά κατακερματισμού. Νομιμοποιείται η τάξη και ενηδεικνύεται μια ηθική μια κόσμο κατάσταση (ενταγκαφαλή ρεύματα-εξωστικά). Ο φοιτητής, σύνηφ-ένα βήμα πριν την ενοχά εργάσιας μπαίνει σε μια διαδικασία μετάτρωσης του σε πολιτικο ο εργανα, ξορανοποιείται.

Ίσον εφαρμ.ζη αξιολόγηση των καθηγητών πρέπει να ανκρωπηθεί καινοφά από πολλά θεμέλια. Κατ. ανσικα θα γίνει από το κράτος και από «τεφανωτεμένους(-) πανεπιστημιακούς» (ή ανεξάρτητους) λεγόμενα, ενα επιμορφωτικό θέρος. Ουσιαστικά δηλαδή μέσω της δόμενης επιμόρφωσης και του εξαγγελθέντος πιστοποιητικού πιστοποιείται η ικανότητα μονάδας μια ακόμη μεγαλύτερη ιδεολογική χειραγωγηση του καθηγητή, αφού να ειμαστόσμε, δεν μπορούν οι καθηγητές κατεμφανίσεις, τεχνοκράτικες και ακόμα μέσα γα τους κυλάβχουν. Υπάρχει την απόρριψη γεν μόνο δεμοκρατικού, της δεμοκρατικής ανεξαρτησίας και πιστού στο σύνολο προγράμματος καθηγητή. Ουδέποτε πάρα μια τέτοια αξιολόγηση και επιβάλλεται σεμε σπουδαστές την «μονάδα» αλλοιώνει τον χώρο του κράτους και αστικοποιεί τη σχέση.

Αγνόεται η βασική φύσεία του υπουργείου Παιδείας, η δίπλα αξιολόγηση και επιμόρφωση των καθηγητών θα πρέπει να γίνεται από τους ίδιους (μέσα από την ατομική και συλλογική αυτοκαταξίωσή) και από τους ίδιους εναβιφερόμενους (μαθητές) στα πλαίσια της βιβλιοθήκης μια μας, κοινότητας των όμεσα ενδιαφερόμενων, που δεικδικεί περεχόμενα παιδείας, έχρεστα κοινωνικά μια τις κρατικές επιλογές, αναζητά νέες μεθόδους και πρωτότυπους τρόπους προσεγγίσης της γνώσης πάτνα σε μια κατεβλωνιά κατάλυσης της κρα τικά οργανωμένης εκπαίδευσης, ως διαχωρισμένου από την κοινωνία εξουσιαστικού μηχανισμού.

Στο «σύγχρονο» πανεπιστήμιο, πρακεμένου να λειτουργεί εύρυθμα (δηλαδή όπως περιγράφαμε παραπάνω), πρόβλεπτα η ύπαρξη ενός σωτερικών κανονισμών (πειθαρχικά, καταβολή διδάκτορα από «ιώνιο» φοιτητές, σταδιακή μεταφορά κρυνοή τους από ΑΕΙ-ΤΕΙ) προκειμένου να επιβηθεί αγνή νεκρατοφεύου και να πλήγεί κάθε αντίσταση. Νο «ποοσοχμοστούν» ή τα περιθωριοποιηθούν όσοι αμφοβήτησν και κεφαζόων μια διαφορετική αντίληψη στο γνώρισμα κυνίας.

Τα νέα μέτρα και οι αλλαγές στον εκπαιδευτικό χώρο αποτελούν την εκφραση μιας γενικότερης διαδικασίας ανεδαδόμενης με νεοφιλελεύθερα πρότυπα, που γίνεται φανερή και στον εργασιακό και σε άλλους τομείς. Οι συνέπειες είνα φανερές και δυσβάσταχτες για πλατιά κοινωνικά στρώματα (εθνικοποιήσεις, ανεργία, ελαστικές εργασιακές σχέσεις, χάραξη ενιαίας καταστατικής στρατηγικής, κοινωνικοοικονομική ξεβίωση). Ίσον φανερά κι εκπαιδευτικός χώρος, αν δεν μόνο βρίσκεται σε φάση καταστατική πολιτική που στοχεύει μακριά. Η καταστατική, είτε προλογτική, είτε μέσω της συμφωνίας κοινωνικών αγώνων και μορφών αγώνα (κυρίως αντιθεσιακών) από τα ΜΜΕ, είτε άμεση, αμή (πορείες στις συμφοράμες με τη ΝΑΥΣΙ) έρχεται να πλήξη κάθε διαφανώνεση κοινωνική αντίσταση και να εξοντώσει αγωνιστές για τον πολιτισμό συμόλ του σύνολο της κοινωνίας.

Θέση μας είνα πως τα ζήτημα της λογόμενης παιδείας δεν μπορεί να λυθεί ορατικά μέσα στο υπάρχον θεσμικό πλαίσιο, με μεταρρυθμίσεις και μπαλώματα. Το ζήτημα της παιδείας είναι καθαρά πολιτικό. Η ορατική του λύση είνα άρρητα δεμένη με τον αγώνα για μια άλλη κοινωνία. Γι' αυτό εμείς εναντιωνόμαστε στα νέα μέτρα, δεν θα αποδεχόμαστε στην υπάρχουσα κατάσταση, αλλά ταυτόχρονα αγωνιζόμαστε για μια λογόμενη χωρίς εκμετάλλευση και καμαρίλα, συμβιωτική, βασισμένη στην αλληλεγγύη, στην αυτοδιεύθυνση και σε διαδικασίες αυτοθέσμισης. Θέλουμε μια κοινωνία η οποία αναγνωρίζει σε αλους και στις αντικοινωνικές, βασική κοινωτιτά και όχι κρατική αξία/θεσία.

Εμμστε υπέρ του αγώνα διαφορετικών κοινωτοποιήσεων και των καταλήψεων στις σχολές. Μιλάμε για καταλήψεις ζωντανές με σκοπό να δημιουργήσουμε κέντρα κοινωνικής και δημιουργίας, κέντρα αντιυπερφόρτισης και αυτόνομων συντονιστών των διάφορων σχολών μέσα σε σύνδεσης με τους σε εξέλξη κοινωνικούς αγώνες. Φυσικά μιλάμε για διαδικασίες αυτοοργάνωσης, ζωντανές γενικές συνελεύσεις και συντονιστικές επιτροπές αγώνα άμεσα ανακλήτες. Κάτω με κάθε καρεκλοκέντεμα γραφειοκρατίας, επαγγελματία φοιτητοπατέρα, κομματικό υπάλληλο, ο αγώνας στα χέρια μας.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΩΝ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΤΟΝΩΣΕΙΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΩΣΕΙΣ

Με την ορμή του κοινωνικού αγώνα, τη δύναμη της φαντασίας και τη ζωντανιά της αυτοοργάνωσης, να ταρέξουμε τα λιμάδνοντα νέφη του ταρεξιού, της αδρανοποίησης και της ιδιώτευσης.

- Λευτεριά στον Οδυσσέα Κάμπουβη (δίκη τη Νοέμβρη)
- Να σταματήσει η σμηρία του Γιώργου Μπαλάβα
- Λευτεριά στους φυλακισμένους αναρχικούς. Έμπρακτη αλληλεγγύη σε όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους

Παρέμβαση συντρόφων από Φιλοσοφική

ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

"Υστερα από μια χρονιά συνχών δραστηριοτήτων, αναζητήσεων και κοινωνικών προβληματισμών οι σπουδαστές του του Κοινωνικού - Πολιτικού Δικαιμήματος αποφάσισαν να διευρύνων την παρέμβασή τους στο χώρο του ΤΕΙ Καβάλας και φε μόνο.

Κατ' αρχήν κρίνανε σκόπιμο να μη μείνει αβάπτιστη η ομάδα τους, ίχι για λόγους τυπικούς, αλλά για λόγους συγκράτησης και συσσωπιάσεις πρακτικοπολιτικής δράσης τους. Τα ονόματα λοιπόν βρέθηκε ένα: Κλέφτες της φωτιάς. Γίσου θα ναι αληθινό; Αυτό θα το δείξει ο καιρός.

Οι επισκοπεύμενοι λοιπόν "Κλέφτες της Φωτιάς" δηλώνον σκοπούς σμόνο για δημιουργήσεις και τη νέα χρονιά πολλές εκδηλώσεις που θα προβληματίσουν αλλά και θα ενημερώσουν τους σπουδαστές. Αυτός τουλάχιστον είνα ο αντικειμενικός μας στόχος. Είναι μία διαφορετική πρόταση επικοινωνίας, μία πρόταση κοινωνικής ανήτσασης και ρήξης με τη μέχρι τώρα υπαρκτή τάση στον χώρο.

Απευθύνεται από άποια που νοιώθον τους ειαυτούς τους φέτος πιο σ' μιμους και πιο ευαισθητοποιημένους, που νοιωθον ότι δεν απαρτίζον αι "Πολιτικοκή Ομάδα" ξένες τόσο ανακλωμένες φορ σπαρμένες ομάδα αφύπνισης που προσπαθεί να συσπειρώσει κάθε ζωντανό σπυκέο αυτής της παρηκμιμένης κοινωνίας.

Δεν αίμστε κομμ κανονίμια παρότεξη και ούτε επιθυμούν με τη δρόμο μας να εκπαιδεύσουμε τα κοινά του πολιτικοκαταμού που υπάρχουν στο χώρο του ΤΕΙ. Αυτοί είνα καταδικασμένα σε αργό θάνατο.

Σε μας θεκαπτεμένι κανένας μαθμαλμός και ούτε στοχέσεσε στο ανεφ. Θέλουμε να εξεπτερκοιστούμε ευαισθητοποιούμε κι ευαισθητοποιούμε στι αγγέλων τις ψυχές των περισσότερων νέων.

"Και τον καιρό της φρύκης θα τραγουδάμε,
Μα και βέβαια, θα τραγουδάμε το τραγούδι της φρύκης"
Μπ. Μπρέχτ

Εκδηλώσεις του Κ.Κ.

* Πέμπτη 5/10/95: "Σε ένδειξη διαμφιτρίβης προς την ελληνική κυβέρνηση και τον ελληνικό στρατό, αλλά και σε ένδειξη συμπαράστασης προς τον φιλειρηνικό αντιφρησία πατριώτη Ν. Κεφάνιας μαίρασε πρόσφυγες με τη βλήμοπή του και ανάρπτσε πάνω εξω από τη Λέσχη Αξιωματικών Καβάλας".

* Τρίτη 10/10/95: Στο μεγάλο αμφιθέατρο του ΤΕΙ Καβάλας πραγματοποιήθηκε εκδήλωση - αφιέρωμα για τη ζωή και το έργο της Κ. Γιάγου. Αναγνώσθηκαν ποιήματά της και προβλήθηκε η ταινία "Η ΓΙΑΡΑΓΓΕΛΙΑ". Η εκδήλωση έγινε για δυο βασικούς λόγους: α) κατάθεση του "άλλου" φιλοσοφικού τρόπου ζωής στο κομμάτι που δεν κάνει αλλά από αυτό της πολιτικο-κοινωνικής ευαισθητοποιημένης ποιότητας και του αγωνιζόμενου ανθρώπου, β) για να γίνει κατανοητό πως "τιμάμε" ένα αγωνιζόμενο ανθρώπο συνεχίζοντας τους αγώνες που έκανε με την ίδια και μεγαλύτερη ένταση.

"Έφυγε πως ποτέ δεν σημαδεύουν στα πόδια,
στο μυαλό είναι ο στόχος τους..."

Κυκλοφόρησαν...

★ **Κυκλοφόρησε το «Αντισανάρι», 16σέλιδη μπροσούρα από τον αναρχικό «Πυρήνα χωρίς εξουσία» για τον αγώνα ενάντια στην κατασκήνωση μεταναστών Οκτώβρη '95. Το κείμενο που δημοσιεύεται γράφτηκε με βάση τα συμπεράσματα που προέκυψαν από την περανή σύλληψη και απεργία πείνας του Οδυσσέα Καμπούβη, καθώς και τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης που ακολούθησαν. Εξετάζονται τελικά οι όροι και οι προϋποθέσεις μέσα από τις οποίες μπορεί να δρομολογηθεί η ζωο το δυνατόν αποτελεσματικότερη σύγκρουση με το κράτος στο κοινωνικό και ταξικό πεδίο. Για επικοινωνία: Α.Κ./ Τ.Ο. 30267/ Τ.Κ. 100 33 Αθήνα.**

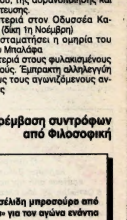

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΑ ΤΗΣ ΕΘΗΝΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ. ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΗΝΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7:00-10:00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΠΑΡΑΚΑΛΩ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118.766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Χίλιες μαριονέτες για τη Βοσνία

ΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ το ελληνικό κράτος είναι υποχρεωμένο να στελεχώσει τις ΝΑΤΟικές δυνάμεις Βοσνίας με 1100 χαλκείς, με τον σπουν σε περισσότερεις θα είναι μόνιμοι πετυχαίνουν υποχρεώσεις.

Τρεις άρχισε η φάση για την εξουσιαστικά μας ΝΑΤΟικοποίηση με ποιους θα και ποιους θα ασχήσει.

Μάλλον ξέρε. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το ελληνικό κράτος δεν εξέχει κατά καλό τρόπο από τις ΝΑΤΟικές δυνάμεις. Δεν μπορεί ούτε μία ημέρα χωρίς ένα σύνολο ένα τέλος υπερδύναμης και ας εξυπηρετεί στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο τα συμφέροντα τους.

Το ελληνικό κράτος ποτέ δεν υπήρξε ανεξάρτητο. Είναι κάτι που γνωρίζει σε αλη την ιστορία του, αλλά και την άμεση εχθρά που είχαν οι κυβερνήσεις του με τη δυτική κυριαρχία/εξάνδρωσε. Πλήρωσαν κλπ, επειδή τον τελευταίο χρόνο μη μπορούσαν τις σχεδίων αυτών των υπερδυνάμεων και τη σχετική βαθμίδα για την "αποκατάσταση της νομιμότητας". Αυτό ήταν κάτι τόσο ξεκάθαρο ώστε ακόμη εκστρατείες; ακόμα ή δήλωσε ότι ο κόσμος ένα τέλος ο κόσμος ένα τέλος ένα τέλος ένα τέλ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ/ΣΥΝΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΑΛΦΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Για το βλέμμα πέρα από τον καθρέφτη

ΔΥΟ ΒΔΟΜΑΔΕΣ πριν την πανελλαδική συνάντηση της Αθήνας για τη συγκρότηση του Δικτύου ΑΛΦΑ και τη μετεξέλιξη της εφημερίδας, η ομάδα συνεργατών/συνεργατριών ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης βλέποντας την επιθυμία της να αυτοδιαλύεται σε μια συνέλευση πολλών όλων των ενδιαφερόμενων να δραστηριοποιηθούν στην προαναφερθείσα κατεύθυνση, κυλιόμενης συγχρόνως οπουδήποτε κείχε να καταθέσει οποιαδήποτε σχετική άποψη, να το πράξει. Πράγματι, πριν τη συνάντηση της Αθήνας πραγματοποιήθηκαν τρεις συνελεύσεις που είχαν σαν αποτέλεσμα τη διαμόρφωση θέσεων που παρουσιάστηκαν στην Αθήνα από εκπροσώπους της συνέλευσης. Μετά την πανελλαδική συνάντηση καλέστηκαν τρεις ανοιχτές συνελεύσεις (η μία μέσα από τις στήλες του ΑΛΦΑ) για να υπογραμμιστεί η έγκριση τα τέσσερα χαρτιά στα οποία κατέληξε η συνάντηση της Αθήνας. Οι δύο τελευταίες, κλειστές ασχολήθηκαν με τους λόγους για τους οποίους ένα τμήμα της συνέλευσης αποφασίστηκε η συμμετοχή στο εξής στις διαδικασίες για το Δίκτυο, λόγοι οι οποίοι θα παρουσιαστούν μέσα από κείνο τους κείμενο στο εσωτερικό δελτίο. Και στις τρεις συνελεύσεις η προσέλευση του κόσμου δεν είχε καμία σχέση με τις συνελεύσεις που είχαν προαγωγικοποιήσει την συνάντηση της Αθήνας. Ο χαρακτηρισμός λοιπόν "συνέλευσης πλάγις" είναι ενταγμένος κατεξοχήν, αφού στην προαγωγικότητα ήταν ελάχιστα τα μέλη συμμένες συνελεύσεις της παλιάς ομάδας συνεργατών. (Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σημειώσουμε ότι στη συνέλευση της Παρασκευής 6 Οκτώβρη που είχε αναγγελθεί στο ΑΛΦΑ παραβρέθηκαν σύντροφοι από τη Λάρισα και της Ζάκυνθο που ήρθαν στη Θεσσαλονίκη ειδικά γι' αυτό το σκοπό).

Επειδή δεν θέλουμε ούτε να δημιουργούμε εσφαλμένες εντυπώσεις ούτε να παρατείνουμε μια σύγχυση, δηλώνουμε ότι αυτή τη στιγμή στη Θεσσαλονίκη δεν υπάρχει συνέλευση πλάγις αλλά ξανασυγκροτείται η ομάδα συνεργατών/συνεργατριών ή ομάδα.

Α. Διατηρεί τις προηγούμενες δεσμεύσεις της απέναντι στο ΑΛΦΑ.

- πραγματοποιεί ανοιχτές συνελεύσεις και διαμαλώσεις να προχωρήσει στην έκδοση του εσωτερικού δελτίου και
- Β. Επειδή δεν έχει τη διάθεση να λειτουργεί σαν αντιπρόσωπος των αρκετών σύντροφων και συντροφισσών που έχουν κατά καιρούς εκφρασθεί το ενδιαφέρον τους για το δίκτυο,
- σταειδή επιθυμεί να γνωρίσει τους λόγους για τους οποίους ένας σημαντικός αριθμός συντρόφων και συντροφισσών έχουν αποσυρθεί από τις διαδικασίες (κάτι το οποίο δεν μπορούμε να πετύχουμε με ρικαλίες και υποδείξεις),
- -σταειδή θεωρούμε ότι δεν δικαιώματα να μεταφέρουμε στους συντρόφους και τις συντροφισσες της υπόλοιπης χώρας τις αποφάσεις μας τις επιλογές και τις διαφωνίες που κατά καιρούς διάφοροι/ες έχουν εκφράσει σε αρκετούς από εμάς, μάλιστα όμως σε προσωπικό επίπεδο,
- -για όλους αυτούς τους λόγους, **ΔΙΑΤΥΠΩΝΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ.**

Θα θέλαμε αυτές οι ερωτήσεις να απαντηθούν, και μαζί τους να καταθεύν όποιοι άλλες παρατηρήσεις έχουν να διατυπώσουν, έτσι ακριβώς εστε ομαδικά, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που συμμετέχουν ή συμμετείχαν στην **"Πρόκληση σε Σπάνη"**, στην ομάδα **"Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσσαλονίκης"**, στις **"Κινούμενες Πλάγιες"**, στη **"Συνεργασία Αναρχικών ΑΕΙ/ΤΕΙ"**, στη **"Βίλλα Βορβόρου"**, στο **"Ράδιο Φυτοπία"**, στο **"Ράδιο Κίβωτός"** κοκ. Θα θέλαμε οι σύντροφοι και οι σύντροφισσες του λειτουργούν Εν από ομαδοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη.

Αυτές τις απαντήσεις θα θεωρούμε με σημαντικές για μας τους ίδιους και πιστεύουμε ότι θα είναι χρήσιμες και για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες στην υπόλοιπη χώρα. Οι όποιες απαντήσεις, πιστεύουμε ότι θα πρέπει να δημοσιευτούν στο δεύτερο τεύχος του εσωτερικού δελτίου, η έκδοση του οποίου προσανατολίζεται στα τέλη Νοεμβρίου, ενώ κατευθυνόμαστε στην έκδοση του πρώτου σε δύο βδομάδες.

Οι ερωτήσεις λοιπόν έχουν ως εξής:

1. Θεωρείτε αναγκαία την ύπαρξη μιας εφημερίδας σαν το ΑΛΦΑ, όπως αυτό προσδιορίστηκε από την ομαδοποίηση ατόμων που πήρε την πρωτοβουλία δίνοντας και όπως χαρακτηρίστηκε από την ως τώρα πορεία του; Εάν συμφωνείτε, με το ΑΛΦΑ στη σημερινή του κατάσταση, εξηγήστε γιατί.

1.1. Θεωρείτε αναγκαία την ύπαρξη μιας εφημερίδας με χαρακτηριστικά (μορφή-περιεχόμενο-οργάνωση) διαφορετικά από αυτά που σήμερα έχει το ΑΛΦΑ, η οποία μπορεί να προκύψει σαν μετεξέλιξη του ΑΛΦΑ; Ποια πρέπει να είναι τα χαρακτηριστικά αυτής της μετεξελιγμένης έκδοσης;

1.2. Θεωρείτε αναγκαία την ύπαρξη μιας αντιεξουσιαστικής έκδοσης με χαρακτηριστικά (μορφή-περιεχόμενο-οργάνωση) αλλιώτικα διαφορετικά από του ΑΛΦΑ και ασυμβατα σε τέτοιο βαθμό με τα αντίστοιχα του ΑΛΦΑ ώστε να είναι αδύνατη η μετεξέλιξη του σε ένα τέτοιο εντυπο; Ποια θα ήταν κατά τη γνώμη σας τα χαρακτηριστικά αυτού του εντύπου; Εάν ένα τέτοιο έντυπο υπήρχε (ή αν ήδη υπάρχει) το θεωρείτε αντιγωνιστικό ή συμπληρωματικό κα το ΑΛΦΑ (στη σημερινή ή σε μια μελλοντική του μορφή);

2. Θεωρείτε ανεκτά τα υπάρχοντα χαρακτηριστικά ενός Δικτύου ΑΛΦΑ;

2.1. Θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ενός Δικτύου Σπήλιας, ενός Δικτύου δηλαδή που τα μέλη του θα έχουν χαρακτήρα βοηθητικό και ουσιαστικά συμβουλευτικό, αφού δεν θα συναποτύπνα γενικά σε συνελεύσεις; Σε αυτή την περίπτωση με ποιες διαδικασίες θα πραγματοποιείται η έκδοση της εφημερίδας, ποια θα είναι τα χαρακτηριστικά της συντακτικής της ομάδας; Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια για τη συμμετοχή σ' αυτό το δίκτυο και αν ναι, ποια; Πρέπει να υπάρχουν ελάχιστες υποχρεώσεις για τη συμμετοχή σ' αυτό το δίκτυο και αν ναι, ποιες;

2.2. Θεωρείτε ανεκτά τη συγκρότηση ενός Δικτύου Σκέδασης, ενός Δικτύου δηλαδή που τα μέλη του, μέσα από τακτικές συνελεύσεις σε διαφορα επίπεδα (τοπικές, περιφερειακές, πανελλαδικές) θα έχουν κυρίαρχο λόγο στην έκδοση και οι διάφορες υπευθυντίες έκδοσης θα κατανέμονται σε ολόκληρο το Δίκτυο, ανάλογα με τις δυνάμεις και τις δεξιότητες και θα εναλλάσσονται κυκλικά; Πως φανταζόστε την οργανωτική δομή αυτού του δικτύου;

Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια για τη συμμετοχή σε ένα τέτοιο Δίκτυο και αν ναι, ποιες; Ποιες πρέπει να είναι οι ελάχιστες υποχρεώσεις για τη συμμετοχή σε ένα τέτοιο Δίκτυο;

2.3. Την περίπτωση που θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ΚΑΙ των δύο δικτύων, πως φανταζόστε μια μετάξύ τους σχέση;

3. Θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ενός Δικτύου ΑΛΦΑ;

3.1. Θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ενός Δικτύου Στήριξης, ενός Δικτύου δηλαδή που τα μέλη του θα έχουν χαρακτήρα βοηθητικό και ουσιαστικά συμβουλευτικό, αφού δεν θα συναποτύπνα γενικά σε συνελεύσεις; Σ' αυτή την περίπτωση με ποιες διαδικασίες θα πραγματοποιείται η έκδοση της εφημερίδας, ποια θα είναι τα χαρακτηριστικά της συντακτικής της ομάδας; Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια για τη συμμετοχή σ' αυτό το δίκτυο και αν ναι, ποια; Πρέπει να υπάρχουν ελάχιστες υποχρεώσεις για τη συμμετοχή σ' αυτό το δίκτυο και αν ναι, ποιες;

3.2. Θεωρείτε ανεκτά τη συγκρότηση ενός Δικτύου Σκέδασης, ενός Δικτύου δηλαδή που τα μέλη του, μέσα από τακτικές συνελεύσεις σε διαφορα επίπεδα (τοπικές, περιφερειακές, πανελλαδικές) θα έχουν κυρίαρχο λόγο στην έκδοση και οι διάφορες υπευθυντίες έκδοσης θα κατανέμονται σε ολόκληρο το Δίκτυο, ανάλογα με τις δυνάμεις και τις δεξιότητες και θα εναλλάσσονται κυκλικά; Πως φανταζόστε την οργανωτική δομή αυτού του δικτύου;

Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια για τη συμμετοχή σε ένα τέτοιο Δίκτυο και αν ναι, ποιες; Ποιες πρέπει να είναι οι ελάχιστες υποχρεώσεις για τη συμμετοχή σε ένα τέτοιο Δίκτυο;

4. Αν δεν επιθυμείτε να συμμετάσχετε σε κανένα από τους προβληματισμούς που έχουν σαν στόχο τη δημιουργήσουν οι παραπάνω ερωτήσεις, ποιοι είναι οι πολιτικοί λόγοι που σθηγούν σε αυτή τη στάση;

ΑΝΑΜΕΣΑ στα διάφορα που έχουν ακουστεί για το ΑΛΦΑ, υπάρχει μια παρατήρηση με την οποία νοιώζουμε πως όλοι, τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό, πρέπει να σ' μαστε σύμφωνοι: το ΑΛΦΑ έχει υπάρξει μια αντανάκλαση του "χώρου". Δεν έχει σημασία νά κατάξουμε στον καθρέφτη, αλλά να αγωνίζεσι και να αίσιοι καλύτερος. Με άλλα λόγια: οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που κάνουν τέτοιες παρατηρούμε για την έκδοση, μαζί τους κι εμείς, και πιστεύουμε πολλά πολλές άλλα σ' αυτή τη χώρα, κι χαμε "βάσιστον βρεμένο" αναπτύξει δυο κεντρικούς στόχους: «κι κλείσιμο διαδικασίες μέσα στα "χώρο κα κι κατεστημένο η πολυεπιστημόνη κα γνωνική αποθύση, δεν ήμπτει λόγο να εγκλωβιστούμε σε μια ατόμονη και συνεχιζόμενη εσωτερική ανάζήτηση. Στην παρούσα φάση, η "μετά στον καθρέφτη" πρέπει να ολοκληρωθεί στα χρονοδιάγραμμα που τέθηκε στην πανελλαδική συνάντηση της Αθήνας και μετά πρέπει να είναι δυο μα δεκάβρη και δεν ξέρω γίνεται. Είναι λοιπόν αναγκαίο σε σύντομο χρόνο, ακόμα κα αν είναι απλά απολογισμένες αρνήσεις αποτίνησης. Βιαζόμαστε! Έχουμε ένανο αλλόκληρο κόσμο να κατασκευάσουμε!

Θεσσαλονίκη, 8 Οκτώβρη 1995
(Hasta siempre comandante)

ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Αγγελλίδες υπογράφει (σε αλληλοδιαδοχέσεις συμπληρωματικές καταθέσεις) σπάρτοτε οι αστυνομικοί του βλαχ μπροστά του, προφανώς χρησιμοποιώντας τις γνωστές "απαλές" "υποχρεώσεις" (ομολογούμε ότι μη σου φορτώσουμε δίπλα "τιες τα κ ερεές θα σε βοηθήσουμε", "τιες τα γα να ελαφρύνει τη θέση σου".

Ομολογεί ότι μαζί με τον Χρυσοστόμου διέπραξε μία χαρτεία στην ΕΜΠΟΡΙΚΗ τρία χρόνια πριν. Ομολογεί ότι δεν ακριβώς λησταία είχε "αναγνωρισθεί" από "αυτόπτες μάρτυρες" ο Σ. Δατέργολας. Ενας αναρχικός φόμος είναι αποραπίτιος και στην προκειμένη περίπτωση για να εξιχνιστεί μία θεωματικά σοβαρή τρία της Ασφαλίας που ποσκοπούν στην πονικοποίηση του αντιεξουσιαστικού χώρου. Ενώ φαίνομαι να αντικοπκρίνομα στα σπάνταρ του πίθανα: γνωστός στην Ασφάλεια ήμ, την κοινωνική του δράση δείχνει πως ανήκει στο ίδιο μέτρο κοινωνικού ηθέρ φόσος της Ασφάλειας στο σπίτι μου από την οποία φυσικά "ούδεν ανεβρέθη" και ταυτόχρονα γνωστός του Σ. Δατέργολα. Ο Αγγελλίδης στον κατήφορό του δεν έχει πρόβλημα να με υποδείξει με τον κόβομα με τον οποίο υποτίθεται πως από κοινού λήστεψε για μία ακόμη φορά την ΕΜΠΟΡΙΚΗ της οδού Λευκωσίας (26-7-95).

Μετά τις "ομολογίες" Αγγελλίδη, ακολουθεί ειδοποίηση της Ασφάλειας στο σπίτι μου. Τα "ανεμρεθέντα" περιορζόνται σε σημειώσεις, τις μεταφρασταικές μου εργασίες, δύο ζευγάρια γυαλιά και 2-3 καπέλα. Ούτε όπλα, ούτε τα εκατομμύρια των "λιρετών" μου. Στην Ασφάλεια ακολουθούν πολύωρες ανακρίσεις με τις γνωστές πιέσεις για "συνεργασία", την οποία σύτως ή άλλως δεν θα μπορούσα να τους προσφέρω. Μου υποδεικνύεται η φλουταρισμένη φωτογραφία ενός τύπου με πρόσωπο καλυμμένο από καπέλο και γυαλιά: ο ορφός αποτέθετα πως είμαι εγώ.

Κατόπιν έρχεται η παρέλαση των "αναγνωρίσεων": γυαλί ταλαιπωρημένος, αγχωμένος, κλοιστος ανάμεσα σε "φρέσκους" και "άνετους" αστυνομικούς. Παρ' όλα αυτά, στην πλειάδα των "αυτόπτων μαρτύρων" που περνάει, με "αναγνωρίζει" μόνο μια υπάλληλος τράπεζας στο οδού Δροσοπούλου. Η μία και μοναδική αυτή "αναγνώριση" αποτέλεσε επαρκές "στοιχείο" για να μου ασκηθεί δίωξη και για αυτή την ληστεία χωρίς το παραμικρό άλλο στοιχείο και φυσικά χωρίς την ανεύρεση των χαρακτηριστικών όπλων που χρησιμοποιήθηκαν (κοντόκανο καραμπίνα και χειροβομβίδα).

Βρίσκομαι λοιπόν κρατούμενος σήμερα στα κρατήρια της Ασφάλειας και πιθανότατα σε λίγο στον Κορυδαλλό, με σοφή στόχο την προσωπική μου εξόντωση (δόνατα ακόμα "νιώμενος" της Λαρίσης, ως μόνοι που γνωρίζω είναι αυτοί που τα πλούτη τους είναι το αίμα μας. Βρίσκομαι λοιπόν σε απεργία πείνας από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου, αρνούμενος έστω και για μια στιγμή πολιτικά να υποταχθώ στο σκοτεινό παρόν και μέλλον που εξυφαίνεται για μένα. Απεργία που δεν έχω κανένα λόγο να διακόψω μέχρι την οριστική απελευθέρωσή μου. Και αυτό καλύτερα να το πιστέψουν.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ! ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ
Κρατούμενος Ασφάλειας
10 Οκτώβριου 1995

Δίκη των συντρόφων στην Ιταλία

ΧΤΕΣ, 13 ΟΚΤΩΒΡΗ '95 στο Τρέντο της Ιταλίας ανέβηκαν στο κατάπταρα 4 σύντροφοι κάτοικοι στο κατηγορία της ανοπάτης λητσίας. Εφόσον δεν υπάρχουν στοιχεία, είναι αδιαφέρον στι ειναι μεθεδιωμένη η πολιτική δίωξη τους.

Η δίωξη αυτή μοιάζει, πολύ και στην Ελλάδα, επαναλαμβάνεται η ίδια καταστατική μεθοδολογία. Εγκληματικοποίηση, απομόνωση, κατασκευή μεταμιξε, δηλόνοι. Μια εικνα και θα είναι η απάντηση. Από τη μεριά μας, η κοινή υποστήριξη και συμπαράσταση των συντρόφων μας θα βρεθούν στη φυλακή, και για όλους ειμάς κα αποφύγουμε τις πανίδες του κράτους διευρύνοντας την αναρχική κοινωνική παρέμβαση και δρασ. Εξωστε σίγουρα ότι δεν υπάρχει κάθε μορφή μεταξύ αναρχικών αγώνες από την φυσικα και κα τη σύγκριση των κοινωνικών αγώνων.

Μέσα σ' αυτό τα πλαίσια κρίθηκε σκόπιμο η μη παρουσία τους στο δικαστήριο. Επτα πρασαχθηκαν με την βία. Μτα ιχε πρόγμα αμφιβολίες η αποφάσεις τους αν' τη ζωή είναι μια πρόταση υπάστης κοινωνίας. Η ζωηρότερη σ' ένα παιχνίδι εξουσίας. Σε αγώνας συνεχίζεται για τη απελευθέρωση όλων των αναρχικών, με άφους αντιπαρεμφυγιο τα κάθε κόσμος, έτσι ώστε να έχουν σημαντικές αποψίλεις στα πολιτικές δυο ξεις συντρόφων...

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δήλωση προς το δικαστήριο του Τρέντο

Η σημερινή μου απουσία από την αίθουσα αυτού του δικαστηρίου είναι μία πράξη πολιτικοποίησης. Δεν αποδέχομαι τη δικαιοδοσία αυτού του δικαστηρίου, γιατί αποφασίζει, ενάντια σ' όλες αυτές τις αστικοποιήσεις και δικαστικές διαδικασίες του κράτους που στο παρόκαστο παρεμβαίνει και στο παρόν ενηλικιωτοποιείται και συνεχίζουν αυτή τη στιγμή να ενηλικιωτοποιούν με σπουδή κάθε δυστιχτικό τρόπο νάχει αποτελεσματικό δραστηριότητα των συντρόφων του πολιτικού και του διεθνούς αναχικού κινήματος.

Και σκεφτόμαστε και σπανιστάσης αρνούμε με τον τιο κατηγορηματικό τρόπο να παραστώ για μία επιπλέον φορά στην ίδια σκηνοθεσία στήσιμο στη σκηνή μιας δίκης ενάντια σ' εμένα και τους συντρόφους μου, η οποία θα χρησιμοποιεί αποκλειστικά σε στόχους σπέκυλεις και αποκλεισμόνης της κοινωνικής μας δράσεις, τη δίωξη μας σε μια ένας μεγάλος αριθμός αναρχικών και ελευθεριακών συντρόφων που έκαναν εναπαστικα σπλάγχνα στη ζωή τους, και μονάχα γι αυτό τα λόγια, ασκίζουν αυτή τη φορά μέσα στα φυλακα τους κρόσκοι, σάτυρα κα αλλού, καταγραφόμενοι επίσης σε δεκάδες χρόνια φυλακής πάνω στη βάση των ίδιων διαδικασιών αστυνομικών και δικαστικών σκευμάτων που σήμερα στοχεύουν να ενηλικιωτοποιήσουν επίσης κα κα τους αναρχικούς μπροστά από τα δικαστήρια του Τρέντο.

Σ' αυτούς που προφανζόνται ότι είναι οι δικαστές μου έχω μόνο μία απάντηση: ο κοινωνικός και επαναστατικός αγωνας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο δεν θα σταματήσει μέχρι τη στιγμή που οι ιδιοκτήτες κοινωνικής ισότητας και δικαιοσύνης δεν θα σπαρτάσουν πάνω στις παρούσες ψεύτικες της ψεύτικης δημοκρατίας σας.

Ζήτω η ελευθερία. Ζήτω η Αναρχία.

13 Οκτώβριος 1995
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

"Εξω οι χαφιέδες από την πορεία"

ΗΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΕΕ στη 11 Οκτώβρη δε μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μαζική σε σχέση με την κατάσταση του κινήματος στους φοιτητικούς χώρους. Πέρα όμως απ' αυτό το στοιχείο είνε αφορμή για να εμφανιστούν για άλλη μια φορά οι γνωστές προπαθειες "απομόνωσης προβοκατόρων". Τα γνωστά ΚΝΑΤ με τις ίδιες ή αλλαγμένες (βλ. ΝΑΡ) κομματικές ταμπέλες πολύ πιο αδύναμα και γέροκα σε σχέση με το παρελθόν, προσπάθησαν να επιτεθούνε το έργο των προκατόχων τους. Και σ' αυτή την περίπτωση η επανάληψη της ιστορίας πήραν σίγουρα "φόρμα". Γιατί τι "φάρσα" αποτελούν κάποιοι 30ά-ντρίδες (και βέβαι) που δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν το ψυχολογικό σύνδρομο της φοιτητικής ιδιότητας ακόμη (γιατί δεν κάνε ξυλοκοπίες ή κάποιο ξεκαθάρισμα για τα οικειοποιημένα) τα προνόμια να αποκαλούνε "εξωφοιτητικά" σπουδαία. Πρόκειται για ανθρώπους που τους βλέπουμε στις πορείες της ΕΦΕΕ συνήθως (αλήθεια πόσο καιρός τάξει από την τελευταία) να επιδίνεται στη μοναδική δικιά τους έξοδο: το ντεβατάλιο.

"Εξω οι χαφιέδες από την πορεία" ήταν το σύνθημα λοιπόν που λάνσαρε και φώναζαν κάποιοι συνδικαλιστές των φοιτητικών συλλόγων.

Αλλά ποιοι είναι οι χαφιέδες με ιδιαιτερότητα; Αυτοί που τα τελευταία 2 χρόνια τουλάχιστον (για να μην μιλήσουμε για τα προηγούμενα) είναι οι μόνοι που έδωσαν τις μάχες με την καταστολή του ΠΑΣΟΚ και τους φασίστες.

Αυτοί που έχουν δείξει ότι έξερουν να κατεβαίνουν στο δρόμο όχι μόνο σ'εποχές φοιτητές και εργάτες αλλά και μόνοι τους, έχοντας να αντιμετωπίσουν τεράστιες κατασταλτικές δυνάμεις; Που ήταν οι "θεματοφύλακες" του κινήματος τους 3 μήνες τώρα προηγούμενου καλοκαιριού όταν οι "χαφιέδες" έκαναν αγώνα αλληλεγγύης για τον Οδυσσέα Καμπούρη και τον Γ. Μπαλάβα (απεργούς πείνας); Που ήταν όταν καταπατούνταν το άσυλο της ΑΣΟΕΕ (τόσο προσφιλές θέμα για την ευαισθησία τους);

Μάλλον σε καμιά παραλία...!

Ποιοι αν όχι οι "χαφιέδες" δίδουν απάντηση στις προληπτικές συλλήψεις του προηγούμενου Νοέμβρη; Ποιοι αν όχι οι "χαφιέδες" απάντησαν έμπρακτα στις φασιστικές προκλήσεις την άνοιξη (υπόθεση Μανώλογλου) ;

Όλα αυτά είναι βέβαια γνωστά στους "φοιτητικούς". Δεν τρόφουμε αυταπάτες ότι όσοι ακολουθούν παρακάτω στο κείμενο μπορούν να τους αλλάξουν μυαλά. Ούτε βέβαια αποσκοπούν στο να ανοίξουν κανένα "αντι-αριστερό αγώνα". Τόσα τους μηχανισμούς τους όσο και τις μεθοδεύσεις τους δεν τις βαρούμε κανένς να καθορίσουν πια του σύγχρονους αγώνες. Απέναντι στις τραμπούκικες επιθέσεις τους μπορούμε έτσι κι αλλιώς να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας. Όλα τα παρακάτω θέλουν απλά να ξεκαθαρίσουν και να αντιπαρατεθούν σε μια λογική που σαν οπτική επηρεάζει δυτικχρς αρκετά ακόμη υγιή κομμάτια του κινήματος. Και σ' αυτούς απευθύνεται το κείμενο.

Η "επεισοδιοφόβεια" είναι αποτέλεσμα της ψυχοβόλας πλασείας της ερευνητής διαματρυίας, μιας ιδιαίτερα ξεπερασμένης από την ίδια την πραγματικότητα τακτικής. Η αριστερά, σ' όλες της τις ανδοχές έχει μεταφραστεί σ' ιδιαίτερα πανάχρεω και φιλάνθρωπο παράγοντα τα τελευταία χρόνια. Σ' όλα τα ζητήματα που αναδειώθεν η πραγματικότητα σέκεται στην "αδικία" και την καταπάτηση δικαιωμάτων και ελευθεριών. Πολιτικά δικαιώματα, δικαιώματα εργασίας, δικαιώματα μειονοτήτων, σκεωυρίες, καταπάτηση πανεπιστημιακού ασύλου. Μια σειρά ταξικές συγκρούσεις λανσάρονται σαν αντιδυναμικές πορείες.

Ευελπιστούν μ' αυτό τον τρόπο να κινητοποιήσουν τον κάθε "δημοκράτη" προβάλλοντάς του τις αδικίες, πιεσιά.Δμως. Βε ήτρεπε καλά να το ξέρουν σαν υλιστές, δεν γίνεται. Δεν είνα η τβική και η πονοψυχία που κινεί τους ανθρώπους αλλά τα συμφέροντα και οι επιθυμίες. Η φιλανθρωπία και ο οίκτος είνα πεδία που ακρούν κυρίως τα ΜΜΕ. Τους εδικούς μηχανισμούς μετάφασης της τοξικής πλήνς σε αναζήτηση ελεημοσύνης.

Σ' ένα επέμενο της βήμα αυτή η λογική ανακαλύπτει θύματα ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουν. Έτσι ο τον υπάρχουν επεισόδια με την αστυνομία, τότε υπάρχουν πάντα κάποιοι "βαλτοί" που τα αρχίζουν για να φάνε ξύλο και αντιστεκόμενοι. Έτσι γίνεται πάντα με σκατά οι μπάτσοι, και οι νεολαία που συγκρουόνται με την αστυνομία μετά το θάνατο του Ν. Τεμπονέρα. "Θύματα" και οι εργάτες της ΕΑΣ που θέλησαν να ξαπάρουν τα λεωφορεία από τα αμέζοπτάσια του Βοτανικού. "Θύματα" και οι εργάτες της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος που τσάκισαν, αγανακτισμένοι, τις δυνάμεις καταστολής στο ΣΝΚ.

Ποντάρουνε στην ευαισθησία μια θεσμολόγικης "κοινής γνώμης" προβλόρουν τους αγώνες αφαιρώντας το στοχείο της δυναμικής αντιπαράθεσης με το κράτος. Το κίνημα όμως δεν γίνεται παρά να συγκρούεται κάποτε στιγμές της πορείας του με το κράτος, και στους δρόμους.

Η λογική που θέλει να συμφέρουν τα επεισόδια το κράτος ποτέ δεν έχει εξηγηθεί από τους εκφραστές της. Προτείνεται δηλαδή το κράτος αντιστεκόμενος προλετάριους που εμφανίζουν τη δυνατότητα να επιβάλλουν τις επιλογές τους δημιουργώντας και πρόβλημα στο ίδιο και τους μηχανισμούς του. Η ιδεολογία πρόλετάριους πειθαρχημένους ζητάνους και "θύματα" της φποιας αδίκας. Γιατί μην κοροϊδευόμαστε. Καμιά πέτρα ή μολότοφ δεν έχει γίνει κανή από μόνη της να δημιουργήσει συγκρούσεις. Γίνεται καταλύτης (ή πολλοί φορές δεν χρειάζεται καν) για να εκφραστεί μια διάθεση σύγκρουσης που έτσι και αλλιώς υπάρχει.

Πρόκειται δηλαδή για τη σύγκρουσή τφβκών συμφερόντων που έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που ταφέρεται και στους δρόμους. Είναι η στιγμή που αυτοι οι αντιστεκόμενοι ούτε το κράτος θέλουν ή μπορούν να κάνουν πίσω. Τότε αυτή η σύγκρουση πρέπει να δοθεί γιατί αλλιώς ο αγώνας κυδυνεύει να χαθεί από ηττοπάθειες ή τρομοκρατία. Και όχι μόνο να δοθεί αλλά και το μήνυμα της να διαδοθεί παντού. Το μήνυμα από τις φωτιές ξέρει να ταξιδεύει και να φτάνει στις καρδιές όλων αυτών που συνειδητοποιούν μέρα με τη μέρα την ικετάλλευση και την καταπίεση. Η αριστερή λογική μαζί με την αστική προπαγάνδα όμως θέλουν να περιορίζουν τη συγκρουσιακή πρακτική σαν αποκλειστική ενασχόληση κάποιων μειοψηφιών. Θέλουν να φαίνεται ότι κανείς δεν αντιστέκεται στο κράτος εκτός από κάποιους άγριους νεολαίους ή "επαγγελματίες αναρχικούς". Ετσι όμως το μήνυμα που λέει ότι ο κρατικός μηχανισμός, ακόμα και στρατωτικά, δεν είναι αλώβητος από το κίνημα χάνεται. Χάνεται μαζί του η αυτοποίηση που γεννιέται τόσο στους ίδιους αμπελεζάζηδες τον αγώνα όσο και στους υπόλοιπους προλετάριους.

Με την ίδια λογική αρώνεται για την τρομοκράτηση του κόσμου που κατεβαίνει στις πορείες. Τρέφουν ψευδαισθήσεις όμως οι ίδιοι και τις μεταβιβάζουν και στους που "άπειρους" για την ταξική σύγκρουση. Οι πορείες δεν είναι βόλτες στο Ζάπειο (ακόμα και οι εφτικκές), ούτε ο αγώνας, απλή πολιτικαλλαγή με το "φιλικό" κράτος. Η πραγματικότητα είναι πολύ σκληρή: Στο βωμό των συμφερόντων τους τα αφεντικά και το κράτος δεν σεβόνται τίποτα. Ζυγιάρια τα πάντα με σκατά τα μέτρα βίωση τους. Δείχνουν κάποιες φορές φιλικό πρόσωπο όταν πιέζονται από τις δυνάμεις των αντιστεκόμενων να τα κάνουν για να τους κλείσουν τα μάτια. Αυτή είναι η παγιωμένη τακτικά. Κι σσο πιο γρήγορα τα καταλάβει κανείς τόσο καλύτερα τόσο για τον ίδιο όσο και για τον ίδιο τον αγώνα.

Το πιο φοβερό στην υπόθεση ό μως είναι ότι πολλές φόρες αυτοί που τρομοκρατούνται τελικά δεν είναι τα "υποκείμενα" του αγώνα αλλά οι πολιτικές δυνάμεις.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι πορείες των μαθητών και φοιτλών από το '91 και μετά όπου οι ίδιοι να επιδώκουν τη σύγκρουση με την αστυνομία και οι "μαθητοπατέρες" να τρέχουν να τους σταματήσουν.

Το επιχείρημα βέβαια σ' αυτή την περίπτωση είνα ότι αυτές οι συμπεριφορές κάνουν κακό στην πορεία του αγώνα. Ότι το επίπεδο του αγώνα είναι χαμηλό κα πρέπει να περιμένουμε για αργότερα. Αυτό το αργότερα δεν έρχεται βέβαια ποτέ. Όμως η εκτίμηση για το ακριβές επίπεδο που βρίσκεται ο αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι υποκειμενική. Είνα μια δυιά τους εκτίμηση. Αυτή μπορεί, όπως έχει φανεί πολλές φορές, να είνα και λάθος. Ποιος είναι σε θέση να ξέρει καλύτερα από τον ίδιο το βρόν υποκείμενο αφού αυτό γράφει με την πράξη του την ιστορία. Ποιος μπορεί ορα τελικά να ξέρει καλύτερα από την ίδια την ιστορία;

Σαν αναρχικοί δεν έχουμε άλλο κριτήριο για τα καλό και το κακό εν νός αγώνα από τη συνέχεια ή όχι του ίδιου του αγώνα. Ότι σπαταλάει τους προλετάριους να αγωνίζονται είναι αρνητικό και ότι τους προωθεί είνα θετικό. Μ' αυτή τη λογική η αναβλητικότητα έχει αποδειχθεί πιο αρνητική από τη συγκρουση.

Μια τέτοια λογική δεν μπορεί να είναι αριστερή. Αυτοί αντιλαμβάνονται το κίνημα σαν ένα μέρος των προσπαθειών τους για την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας. Ο αγώνας για αυτούς πρέπει να σταματάει ή να αρχίζει ανάλογα με την τακτική που έχουν για την κατάκτηση της εξουσίας. Θεωρούν ότι η συνείδηση δε δίνεται σε αυτούς έχοντας την πολιτική εξουσία. Η συνείδηση όμως δεν είνα κάτι που μπολιάζεται αλλά κατακτείται από το συνεχή και διαρκή αγώνα.

Μία άλλη έκβαση αυτής την λογικής είνα η "αντικινηματικότητα" που καταλογίζουν στις βίαιες πρακτικές. Έτσι "αντικινηματικές" οι πέτρες, "κινηματικά" τα γιαούρτια στον βρόν γνωστά και οι μερικούς αριστερούς φοιτητές στο όνομα του κινήματος εν απουσία του ββρια. Αλλά ποια η διαφορά γιαουρτιού και πέτρας; Η διαφορά είνα ότι τα γιαούρτια κάφτουν από μια μεταφόρικη χωρίς κα θέλουν να προκαλέσουν καμιά γκεμίμη σύγκρουση. Απλά αποτελούν ένα πυροτέχνημα κάποιας οργάνωσης που θέλει να κερτιωθεί τις εντυπώσεις της φοιτητικής κλιαντές.

Αρα το πρόβλημα άλαν αυτών που κατηγορούν "αντικινηματικότητα" στα ββια επεισόδια βρίσκεται εκεί που βλέπουμε το θετικό φαείς: στην γενίκευή τους.

Φοβούνται τις ανεξέλεγκτες καταστάσεις γιατί σ' αυτές δεν σχόλι κα νένα λόγο ύπαρξης. Είναι στιγμές αυτοοργάνωσης και για αυτό είνα ε πικίνδυνες.

Αυτό πραγματικά εξηγεί πως είνα δυνατόν οι υπέρμαχοι του Λου Αντζάκε και της κάθε σύγκρουσης σ' όλο τον κόσμο να βλέπουν πάντα ύποπτα πράγματα σ' αυτές όταν συμβαίνουν στην Ελλάδα. Η ασυνείπεια στην πολιτική τους γρεμμή εξηγείται από την απόσταση. Δεν υπάρθουν να διακωβεύεται άμεσα ο ρόλος τους με πράγματα που έτσι κι αλλώς δεν μπορούν να ελέγξουν.

Τελειώνοντας θα θέλαμε να τονίσουμε ότι σε καμιά περίπτωση δεν υπερβαίνουμε τα πλαίσια κάποιας "τραβηγμένη από τα μαλλιά" σύγκρουση. Η σωστή εκτίμηση των πιαστάσεων που λείπει κάποιες φόρες απ' αυτές τις ενέργειες, δεν είνα ικανός παράγοντας όμως για να μας κάνει να καταγγέλλουμε τη βία σαν τυχοδιωκτική πράξη. Ότιως και να έχει το πράγμα, σποτελεί ένα ζήτημα προς προβληματισμό και ενασχόλησης αυτών που έχουν πετάξει τα μαγνουάλια του καθωσπρεπισμού και της διαματρυίας.

Γ.Μ.

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Των χτυπημένων διαδηλωτών μονάχα ως θύματα της αστυνομικής θηριωδίας και η προσπάθεια όλων (τύπω, πολιτικών, συνδικαλιστών) να μην αναδειχθεί η ανγκαιότητα της κοινωνικής βίαης αντίστασης.

Το πρώτο ερώτημα παραπέμπει στα πειράματα του Παυλόφ για τα εξαρτημένα αντανακλαστικά. Η πολιτική επιμονή της καταστολής πέρα από την αναγκαιότητα της γιατί δεν πρόκειται να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των εργαζομένων (τουλάχιστον με όρους πλήρου 8ε θα περιλαμβάνει την υπαγωγή μεγαλύτερου κοινωνικού πληθυσμού, αλληλεγγύων στον αγώνα των εργαζόμενων στα ναυπηγεία. Χαρακτηριστικά οι εργαζόμενοι του Σκαραμαγκά ή της Ελευσίνας αποσίαζα) προστάθηκε να μετρήσει αντιδράσεις και ασπατάσεις εν ίσω των αγώνων που θα ανιδιοιών και ίσως θα ιχυροποιηθούν στο εγγύς μέλλον. Ευτυχώς για τον αγώνα της ελευθεριάς, τα αντανακλαστικά των ανθρώπων λειτουργούν ακόμα ως ένα βαθμό.

Ο,τι να το δεύτερο και τρίτο ερώτημα, οι διαδηλωτές δεν ήταν μόνο θύματα. Αλλά με αξιοπρέπεια και σθένος απαντήσανε δυναμικά στην μπαστοκρατία και αν δεν υπήρχαν τα διάφορα ταιράκια που προσπαθούσαν να ποδηγετήσουν τη δίκαιη αγανάκτηση, πολλά περισσότερα θα μπορούσαν να συμβούν.

Κάποιοι αναζήτησαν προβοκάτορες, κάποιοι γνωστούς - αγνώστους. Όμως ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει ταξική και κοινωνική βία. Και ποιους θα έχει στόχους. Ένα απόσπασμα από αστική εφημερίδα (ΤΑ ΝΕΑ 12.10.96) μας πληροφορεί: "Σε μια περίοδο που εργαζόμενοι πολλών κλάδων - όπως, άλλωστε, και οι συνταξιούχοι - έχουν κάθε λόγο να είναι ευαισθητοποιημένοι για τα προβλήματα τους... Η επίδειξη ισχύος φαίνεται το χειρότερο μέσο κατευνασμού... Και το πιο πρόσφορο για την πιροδότηση γενικεύσεων φόβου και ανασφάλειας. ΟΠΟΙΟΙ δεν το αντιλαμβάνονται, σημαίνει - δυστυχώς - πως στερούνται κοινού νου!"

Τώρα όσο αφορά τον αναρχικό χώρο - το κομμάτι του τουλάχιστον που δρα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, η κριτική και αλληλέγγυα προσέγγιση των αγωνιζόμενων κομματιών του προλεταριάτου είναι αναγκαία και επιτακτική. Σε μια περίοδο που κάπι αρχίζει να κινείται, ας αρχίσουμε και μείς επιτέλεσε να δούμε, ειμπολιτζόντας τον κοινό αγώνα με τους σπόρους της εξέγερσης.

Χωρίς θεούς, αφεντικά και πατρίδες ο αγώνας συνεχίζεται. Από κάποια γωνιά του Μεξικού ως τις μητροπόλεις της Δύσης. Θυμόμαστε για το τέλος τα λόγια ενός αγνώστου ναυπηγού (του γενικού γραμματέα του συνδικάτου του ναυπηγείου στο Καντίζ, μέλος της ΟΝΤ) από την ισπανία: "Από δω και πέρα θα σκοτώνουμε. Και όταν λέμε θα σκοτώνουμε, δεν υπερβάλλουμε."

Α.Κ.

ΙΝΔΙΑΝΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ, ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ο ΓΕΡΟ-ΑΝΤΟΝΙΟ δαγκώνει την πίπα του. Δαγκώνει τις λέξεις και τους δίνει μορφή και χροιά. Ο γέρο-Αντονιο μιλαει και η βροχή σταματάει για ν' ακούσει, το σκοτάδι και το νερό κάνουν διάλειμμα. Ο γέρο-Αντονιο αφηγείται την ιστορία:

"Οι μεγάλοι παππούδες μας είχαν πάει στη μάχη. Αποφασισμένοι και δυνατοί στήθηκε η πέτρα και αντιμετώπισε το σπαθί. Το σπαθί χτυπούσε μέχρι που τελικά έκοψε τον κορμό και το δέντρο σωριάστηκε στη γη.

- Έχω την περισσότερη δύναμη - ξαναείπε το σπαθί.

- Ψέματα! - είπε η πέτρα - Έχω εγώ την περισσότερη δύναμη, είμαι αρχαία και σκληρή, είμαι βαριά και γερή.

Το σπαθί και η πέτρα ρίχτηκαν στη μάχη. Αποφασισμένοι και δυνατοί στήθηκε η πέτρα και αντιμετώπισε το σπαθί. Το σπαθί χτυπούσε και χτυπούσε, αλλά δεν μπορούσε να νικήσει την πέτρα, μόνο της έσπαγε μικρά κομμάτια. Στο τέλος σπάμε η πέτρα ίσια πια κουτουρεμένη.

- Ισοπαλία! - είπαν το σπαθί και η πέτρα και στεναχωρήθηκαν γιατί η μάχη τους αποδείχτηκε άσκοπη.

Ολη αυτή η ώρα, το νερό από τα ρυάκι δεν έκανε τίποτα, παρά μόνο έβλεπε τις μάχες χωρίς να μιλάει. Το σπαθί γύρισε στο νερό και του είπε:

- Εσυ είσαι πιο αδύναμο από όλους μας. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα σε κανένα. Είμαι πολύ πιο δυνατό από σένα! - είπε το σπαθί και ρίχτηκε με μανία στο νερό από το ρυάκι. Ενώ μαχόταν, τεμάχιζε, κόβοντας κατεμάχιζε, το νερό δεν αντιστάθηκε στο χτύπημα του σπαθιού.

Χωρίς να πει τίποτα, το νερό ξαναπήρε την αρχική του μορφή, κύλισε το σπαθί από άλες τις μεριές και συνέχισε το δρόμο του προς τα ποτάμι που οδηγεί στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει οι θεοί για να γιατρεύουν τη δίψα τους.

Πέρασε ο καιρός και το σπαθί μέσα στο νερό άρχισε να παλιώνει και να σκουριάζει, δεν έκοβε καθόλου πια και τα ψαράκια το πλησιάζαν χωρίς φόβο και το κορώιδευαν. Το σπαθί βγήκε από το ρυάκι με μεγάλη στενοχώρια. Χωρίς κόψη πια πτερμένο, άρχισε τα παράπονα: Είμαι πολύ πιο δυνατό από το νερό αλλά δεν μπόρεσα να του κάνω τίποτα ενώ, αυτό, χωρίς καν να παλέψει, με νίκησε!

Πέρασε και το χάραμα και ρόδισε η ήλιος να ξυπνήσει τον άντρα και τη γυναίκα που είχαν τόσο κουραστεί μαζί για να γίνουν καινούριοι. Ο άντρας και η γυναίκα βρήκαν το σπαθί ριγμένο σε μια γωνία και σκοτεινιασμένο, την πέτρα κομματιασμένη, το δέντρο ριγμένο στη γη και το ρυάκι να τραγουδάει...

Οι παππούδες μας τελείωσαν την αφήγηση της ιστορίας του σπαθιού, το δέντρου, της πέτρας και του νερού και είπαν: "Υπάρχουν φορές που πρέπει να πολεμήσε όπως το σπαθί απέναντι στο θηρίο, υπάρχουν φορές που πρέπει να πολεμήσε όπως το δέντρο στην καταιγίδα, υπάρχουν φορές που πρέπει να πολεμήσε όπως η πέτρα ενάντια στο χρόνο. Υπάρχουν όμως και φορές που πρέπει να πολεμήσε όπως το νερό ενάντια στο σπαθί, το δέντρο και την πέτρα. Τώρα είναι η ώρα για να γίνουμε νερό και να συνεχίσουμε το δρόμο μας προς το ποτάμι που θα μας βγάλει στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει για να γιατρεύουν τη δίψα τους οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο".

- Έτσι έκαναν και οι παππούδες μας - είπε ο γέρο-Αντονιο. Αντιστάθηκαν όπως το νερό αντιστέκεται και το πιο λυμασμένο χτυπήματα Ο ξένος ήρθε, ήτην πανίσχυρος, οι αδύναμοι φοβήθηκαν, αυτός πίστεψε ότι είχε νικήσει αλλά ο χρόνος πέρασε και ο ξένος σκούριασε και πάλιωσε. Τώρα ο ξένος στέκεται αναστατωμένος σε μία γωνία και αναρωτιέται πως γίνεται να είναι ηττημένος, αφού είχε κερδίσει.

Ο γέρο-Αντονίο ξαναλάβει την πίπα του και το σωρό τα ξερόκλαδα στη φωτιά και συνεχίζει:

- Έτσι οι μεγάλοι και σοφοί παππούδες μας κέρδισαν τον πόλεμο ενάντια στον ξένο. Αυτός τώρα φεύγει. Εμείς είμαστε εδώ, όπως τα νερά στο ρυάκι συνεχίζουμε το δρόμο μας προς το ποτάμι που θα μας βγάλει στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει γι αν γιατρεύουν τη δίψα τους οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο.

Προχωρούσε προς το ποτάμι. Μπροστά στην αντανάκλαση, ανάμεσα στον ήλιο της αυγής και τον ήλιο του σούρουπου, βρίσκεται το τρυφερό χάδι του ήλιου του μεσονυχτίου. Μία θεραπεία που μια πληγή. Ένα νερό που είναι δίψα. Μία συνάντηση που είναι αναζήτηση.

Όπως το σπαθί στην ιστορία του γέρο-Αντονίο, η κυβερνητική επίθεση του Φλαβάρη διέσχισε χωρίς δυσκολία την περιοχή των Ζαπατίστας. Παίζοντας αστροφυτό, με μία περίτεχνη λαβή το σπαθί της Εξουσίας χτύπησε τη γη των Ζαπατίστας. Όπως το σπαθί στην ιστορία του γέρο-Αντονίο, έκανε μεγάλο πάταγο και μια φορά ακόμα τρόμαξε μερικά ψάρια. Όπως στην ιστορία του γέρο-Αντονίο, το χτύπημα ήταν δυνατό, τρομερό ... και ... χρηστο. Όπως το σπαθί στην ιστορία του γέρο-Αντονίο, βρίσκεται ακόμα μέσα στο νερό, παλιώνει και σκουριάζει. Και το νερό; Συνεχίζει το δρόμο του, περικυκλωνει το σπαθί και χωρίς παλλά - παλλά φτάνει μέχρι το ποτάμι που θα το φτιάξει στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει για να γιατρέψουν τη δίψα τους οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι αυτοί που γέννησαν τον κόσμο.

Αυτό. Σας εύχομαι υγεία και το νερό που γιατρεύει και ξεδιψάει.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου
Εκ μέρους της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων - Γενικής Διοίκησης του ΕΖΛΝ
Subcomandante Insurgante Marcos, πλέοντας κάτω από το ρυάκι
Μεξικό, Σεπτέμβρης 1995

Πρωτοβουλία αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας

1492 - 1995: 503 χρόνια μετά από την "ανακάλυψη" της Αμερικής από τον Χρ. Κολόμβο συμπληρώνονται την Πέμπτη 12 Οκτώβρη.

Πεντακόσια τρία χρόνια από τότε που οι Ισπανοί Κατακτήσες, διψασμένοι για χρυσάφι, επιδιώκν "ελεύθεροι και βασιλέα" στο "θεάρεστο" έργο τους, που δεν ήταν άλλο από τον "εκπολιτισμό και τον εκχριστιανισμό των βάρβαρων ιθαγενών".

Αυτή είναι η μία πλευρά της ιστορίας, των λευκών, η επίσημη. Στον στο σχολείο οι δάσκαλοί μας μάς την δίδαν που το μυαλό μας και δεν ήταν ανέκι. Ήταν στην άλλη πλευρά της ιστορίας που δεν είναι ούτε λευκή, ούτε κίτρινη, είναι ερυθρή, πιο κόκκινη κι από το κόκκινο. Κόκκινη, όπως κάνα φαντάζων τα βουνά, τα δάση, οι πεδιάδες και τα νερά της νέας γης, από το αίμα με το οποίο πείστηκαν αιώνες τώρα, σπίθαγε προς σπίθαγε, λόγω των φρανών, των εγκλημάτων των βασανιστηρίων που έγιναν και γίνονται στο όνομα του "πολιτισμού" στο όνομα της "θρησκείας", στο όνομα του "εμπορίου" και στο όνομα της "ανάπτυξης".

Από τις φαγκότες, λαιπόν, αλαλιάζων φυλών, την υποδούλωση χιλιάδων ανθρώπων και την κλοπή της γης τους ΤΟΤΕ, ΜΕΧΡΙ την γκετοποίηση στις παραγκοπόλεις, την προλετριοποίησή και τον ρατσισμό ΣΗΜΕΡΑ τα νεοαποικιακά εθνη-κράτη της Αμερική στήριξαν και στηρίζουν την ύπαρξή τους στην πλήρη εξαθλίωση των ιστόπων πληθυσμών.

Εφάντια στις φωτιστες των ινκτών για τα 503 χρόνια από την αρχή της γενοκτονίας των Ινδιάνων, υπάρχουν λόγοι για τα γιορτάζουν τόσο οι ινδιάνοι, όσο και όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο που αντικιμβάνονται τα πράγματα κάπως διαφορετικά. Αυτά τα 503 χρόνια είναι χρόνια συνεχούς αγώνα και αντίστασης, ο εορτασμός τους είναι καθημερινός και αφορά όλους τους εκμετελλευόμενους, του Μοχιών του Καναδά μέχρι τους εξεγερμένους του Μεξικάνικου νότου και όλους εκείνους που στέκοντα ξεμπρακτα αλληλεγγυα στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτό ακριβώς είναι το σημείο που μας ενώνει.

Εμείς, άνθρωποι που σεβόμαστε το άνθρωπο, που σκεφτόμαστε τον άνθρωπο, που ανησύχε τον άνθρωπο, μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τα πάντα κοντά σ' αυτούς που αγωνίζονται και αντιστέκονται, δεν είμαστε αλληλέγγυοι προς τους εξεγερμένους Ζαπατίστας και προς τους αγωνιζόμενους ινδιάνους από μια ανθρωπολογική γνώνα να παρομείνει πλουραλιστικό τα ανθρώπινο είδος σε ότι αφορά τις φυλές του. Δεν μας ενδιαφέρει η επιβίωση των ινδιάνων σε "εθνικούς κήπους" όπου θα αντιμετωπίζονται αυτοί και οι παραδόσεις τους ως ιδεοθέατα, ως επιβιώσανες αναχρονισμοί.

Είμαστε αλληλέγγυοι και διεκδικούμε μαζί μ' αυτούς την αναβίωση των ινδιάνικων παραδόσεων, της κοινοκτημοσύνης, των συλλογικών διαδικασιών, της εξουσίας των όλων. Είμαστε αλληλέγγυοι γιατί ο αγώνας τους αφορά κι εμάς, γιατί είναι ένα κομμάτι, μια μάχη του κοινωνικού πολέμου που διεξάγεται παγκόσμια.

Θεσσαλονίκη, 11 Οκτώβρη 1995

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας

"Κλαμπ βετεράνων κρατικής ασφάλειας"

Έτσι λέγεται ο οργανισμός, μέσα απ' τον οποίο τα παλιά στελέχη της πάλαι ποτέ "προστάτιδας του λαού" ΚΓΒ, κάνουν τα πρώτα τους βήματα στην αγορά της "ελεύθερης" τάχα Ρωσίας. Λειτουργεί και ως βιτρίνα ιδιωτικών εταιρειών αλλά και ως συντεχνία αφαί οι "βετεράνοι" θα διδάξουν την "τέχνη" τους σε σχολή καταστελάν στην οποία για αρχή θα φοιτήσουν τα παιδιά τους.

Το κλαμπ ιδρύθηκε το 1993, όταν τα περιθώρια είχαν στενέψει για τα γηετικά κλιμάκια της ΚΓΒ, αφού οι δυνατότητες για συνέχιση της ύπαρξής της μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του 1991 ήταν μηδαμινές. Η διάλυση της υπηρεσίας εντάσσονται στο θεσμικές αλλαγές που έπρεπε να γίνουν για τη συγκρότηση ενός κράτους δυτικού τύπου.

Όμως η φιλελευθεροποίηση της οικονομίας και ο σκληρός ανταγωνισμός μεταξύ ποιοτεθνικών και πολιών και ανεξόμενων νομίδων και υποομάδων εξουσίας ανέβασαν τα ποσοστά των "βετεράνων" αφού η ζήτηση στη βιομηχανική κατασκοπεία ανέβηκε κατακόρυφα. Μόνο η περιοχή της Κεντρικής Ασίας παρόμοι περισσότερους από 50 τόνους χρυσό το χρόνο, διαθέτει τα μεγαλύτερα γνωστά αποθέματα αργύρου, διαθέτει κοπάσματα πετρελαίου που ανταγωνίζονται τον κόλπο Προύντο της Αλάσκας, έχουντα τέταρτη στην παγκόσμια κατάταξη αποθεμάτων φυσικού αερίου και έχει γίνει πεδίο σύγκρουσης πολυεθνικών με ονόματα όπως η CHEVROW, BRITISH GAS - AGIP, BP, και GAZPROM (πρώην κρατική που έλεγχε το μονοπώλιο αερίου επί σοβιετικών ημερών).

Έτσι οι "βετεράνοι" ακολουθούν τους "παλμούς" της νέας ρώσικης "ελεύθερης" οικονομίας. Διαφημίζουν τις υπηρεσίες τους στον τύπο, ελέγχουν ασφαλιστικές εταιρίες και τράπεζες, στελεχώνουν ξένες και ρώσικες εταιρίες και διαθέτουν κι ένα σύγχρονο σύστημα πληροφορικής που ενημερώνει ξένους επενδυτές για τις δραστηριότητες ρώσικων εταιριών με τις οποίες επιδιώκουν συνεργασία ενώ το κλαμπ εξασφαλίζει και εκπαίδευση σε άλλους τομείς όπως το τρανεζίκ και το χρηματιστηριακό σύστημα.

Οι πρώην κρατικοί "υπάλληλοι", πρωτεργάτες και στην περεστρόικα σίγουρα θα ασθάνονται άνετα για το λαμπρό μέλλον που τους επιφυλάσσει το ανώτερο στάδιο εξέλιξης τους μέσα στο γκρίζο ρώσικο νεοφιλελεύθερο τοπίο.

Σιβηρία:

Απεργούν οι ανθρακωρύχοι της πάλαι ποτέ μετνουρέτσκ της Σιβηρίας διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Οι απεργίες αναμένεται να επεκτα-θούν και σε άλλους τομείς εργασίας. Απεργιακά κύματα ξεσπούν συχνά στις απομακρυσμένες στέπες της Νοτιανατολικής Σιβηρίας όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένες πολλές βιομηχανίες της πρώην ΕΣΣΔ. Η περιοχή επίσης είναι πλούσια σε φυσικούς πόρους και πεδίο ανταγωνισμού των πολυεθνικών.

Γαλλία:

Μεγάλης έκτασης επεισόδια, γίνονται καθημερινά, σχεδόν, από μετανάστες σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας. Ειδικότερα στην Λυών, σε συνοικίες που κατοικούν μετανάστες καίγονται καταστήματα και παρκαλούνται αυτοκίνητα. Τα επεισόδια ξεκίνησαν από την τμέρα που οκτώβριο από σφαίρες μπάτσων ο Χαλέντ Κελκάλ, ύποπτος για βομβιστικές ενέργειες. Την **Παρασκευή** κηδεύτεται ο Χαλέντ οπότε αναμένεται και συνέχεια.

Τμήμα Κόκκινος Στρατός (R.A.F.)

Οπαίοι δεν σπλίζεται πεδαίνει.
Οπαιος δεν πεδαίνει, είναι θαμμένος ζωντανός, στις φυλακές,
στα ανάμματρωπήρια, στις τρύπες (τις πόλεις δαρυφόρους)
στις σπαίσιες πέτρες των δημόσιων κτηρίων
στους πολύκοιχους κήπους και τα σκάλια,
στις ήμερες εξοπλισμένες μοντέρνες κουζίνες,
στις κρεβατοκάμαρες παλάτια.

Ούρλικε Μάινχοφ

ΤΙΣ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ του 1977 θα γραφτεί μία από τις πιο τραγικές σελίδες στην ιστορία του συγχρονου επαναστατικού κινήματος. Δολοφονούνται μέσα στα κελιά τους στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Σταμμάιμ, οι Αντρέας Μπάαντερ, Γκυντρούν Ενσλίν, Γιαν Καρλ Ράσπερ. και οι τρεις είναι αγωνιστές της ένοπλης ομάδας Ίμπιμ Κόκκινος Στρατός (R.A.F.) ή ακόμα γνωστότεροι σαν η συμμορία Μπάαντερ - Μάινχοφ. Το Δυτικογερμανικό υπερκράτος με αυτές τις δολοφονίες θα προσπαθήσει να κλείσει τον κύκλο της ένοπλης πάλης στη Γερμανία και ως ένα βαθμό θα το καταφέρει.

Τον Αύγουστο του 1970 θα ειδοποιούσε μία ομάδα 12ρα. Ο ηγέτης θεον των επαναστατικών ομάδων και οργανώσεων της αριστερας, η R.A.F. Στρατηγική επιλογή της ομάδας θα είναι η ένοπλη σύγκρουση με το Δυτικογερμανικό κράτος. Η R.A.F. δεν πρωτοτυπεί σε σχέση με την επιλογή αυτή. Είναι η δεκάτη που σε πολλές ευρωπαϊκές μητροπόλεις θα μπάζουν οργανωτές που θα ακολουθήσουν την ανοιχτή σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του. Μικρές ομάδες θα αναλάβουν το ρόλο της ενοπλης πρωτοπορίας και θα προσπαθήσουν να καθοδηγήσουν τα επαναστατικά υποκείμενα που κάθε ομάδα πιστεύει ότι έχει ανακαλύψει. Η πλειοψηφία των εθνικοπών κινημάτων είναι νέοι σε ηλικία και μεγάλο μέρος πολιτικά μέσα στη δύνη των μεγάλων κοινωνικών ρευμάτων που ανέδειξε η μεταπολεμικά κοινωνικοποίηση του Δυτικοπαγκοσμιοποιημένου κεφαλαιοκρατικά κόμματα έχουν χάσει τη δυνατότητα τους κυρίως εξαιτίας κλονς του δυνατου φοιτητικου κινήματος, τόσο της Γερμανίας, οσο και παγκοσμίως. Ο Μάο Τσε Τσε ντάζει ο ηγέτης που έλεπε σαν η επαναστατική αριστερά. Ο Λενιν μέσα από τον Γκεβάρα, ένας ανάμεσα στους κορυφαίους ανωνυμους. Ο Μάο Τσε Τσε ανέδειξε τον ρόλο αυτών των ομάδων σαν τρίτοκοσμικοί σκοπεύουν κυρίαρχη δεδομένη μέσα στη σύγχρονη κοινωνία αφιστερός.

Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα η φυτώτα του φοιτητικού κινήματος να ξεπεράσει τον ίδιο του τον εαυτό, θα οδηγήσει αργότερα μεγάλο μέρος αγωνιστών στο σπίτι τους και ένα άλλο μέρος να ψάχνει να βρει το λάθος δρόμο, τις λάθος επιλογές. Η αντίληψη ότι το κίνημα δεν άχε την αποφασιστικότητα που θα έπρεπε να έχει, μαζί με την ολοένα προσπάθεια έκφρασης της ανταναναστατικής βίας (αποτέμπα δολοφονία του γιατρ του φοιτητικού κινήματος Ρουντι Ντούτσκε, δολοφονία φοιτητή σε διαδήλωση ενάντια στην επίσκεψη του Σάχ της Περσίας) θα οδηγήσει κάποιους αγωνιστές στην ενοπλη επιλογή.

Τον Ιούνιο του 1970 τα μέλη της R.A.F. θα αναχωρήσουν από το ανατολικό Βερολίνο με κατεύθυνση την Ιορδανία. Σκοπός η προετοιμασία τους στα στρατόπεδα που εκπαιδεύονται οι Παλαιστίνιοι. Ενε χρόνο αργότερα το πρώτο βήμα της R.A.F. ειναι η Πέτρα Σεέμ που θα δολοφονηθεί σε ένα μπλόκο της αστυνομίας στο Αμβούργο. Στην πορεία θα ακολουθήσουν κι άλλοι. Η ένοπλη πάλη μεταξύ της R.A.F. θα εξαρτηθεί κι από τις σχέσεις και επαφές τις. Ειναι γνωστές οι σχέσεις που ειχε με τις παλαιστινιακές οργανώσεις. Η αντιμετωπιστικά ανάπτυξη πρόγραμμα

Το κείμενο αυτό δεν έχει σαν σκοπό να πρατρέψει κάποιον να γίνει «οικολόγος» ή φυτοφάγος. Θέλοντας ζήτηματα και αναφέροντας καταστροφές με απώτερο σκοπό την κατανόηση της ανθρώπινης κοιλότοιας που προκαλεί με καταναγκασμό, καταπίεση, με ρατσισμό ακόμη, απέναντι στην φύση και σ' όλους τους ζωντανούς σύγχρονους που την αποτελούν.

Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ εκφράζεται σε πολλά επίπεδα, όπως η κατάπιεση των "τρατοκρομιών" από τους "πρωτοκοσμικούς", η κατάπιεση των γυναικών από την πατριαρχική κοινωνία, η κατάπιεση των ζώων και της γης από την ανθρωποκεντρική κοιλότοιρα. Ο ανθρώπινος πολιτισμός και οι ανθρωποκεντρισμός, όχιμα κάθε πόλεμο ενάντια στη φύση προσπαθώντας να την ελέγξουν και να κυριαρχήσουν πάνω της. Ανθρωποκεντρισμός, είναι η πίστη πως ο άνθρωπος είναι το κέντρο, το ανώτερο αν της φύσης, η πίστη πως τα πάντα περιστρέφονται γύρω από αυτόν. Αυτή η πίστη, λαπόν, θεωρεί τη φύσι της φύσης είναι οι φυσικοί της πόροι και πως υπάρχει για να παίρνουμε και κατανάλωνουμε αυτούς τους πόρους.

Ο πόλεμος του ανθρώπου ενάντια στην φύσι και το ολοκαύτωμα που συντελεί ενάντια στα μη-ανθρώπινα γιατί δεν ενδιαφέρουν οικονομικά. Έχει υπολογιστεί πως σε 20 περίπου χρόνια, τα μόνα θηλαστικά που θα υπάρχουν στον πλανήτη θα είναι αυτά που ο άνθρωπος έχει επιλέξει για να ζήσουν. Όταν εξαφανίζεται ένα είδος ζώου, διαταράσσεται το οικοσύστημα, γιατί όλα τα υπόλοιπα είδη, η επίδραση των οποίων εξαρτάται από αυτό, εκτίθεται επίσης στον ίδιο κίνδυνο.

Ο καθένας μας παίζει τον ρόλο του στον οικο-βιασμό και στο ολοκαύτωμα των ζώων-ανθρώπινα ζώα. Δεν χρειάζεται πλέον να σκοτώνουμε οι ίδιοι τα ζώα, ή να πετάμε τα σκουπίδια μας στο περιβάλλον, το κάνουν άλλοι για εμάς. Εμείς, απλώς, ενώνουμε με την σιωπή μας και με την διαιώνιση της κατάστασης.

"Υποτιμήζουν πως σπειδή είμαστε ανθρωποι και χρησιμοποιούμαστε την ίδιο κωδικα ομιλίας ξεχνμε μεγαλύτερη αξία, αλλά όταν υποφέρουμε διαφέρει καθόλου ο πόνος μας από αυτόν των ζώων; Ο διαχωρισμός ανάμεσα σε ανθρώπινα δικαιώματα και τα δικαιώματα των μη ανθρώπινων ζώων είναι της ίδιας μορφής προκατάλληψης όπως των λευκών ενάντια στους μαύρους και των ναζί ενάντια στους Εβραίους και εμπόδιο για την ελευθερία μας. Μονάχα όταν το τελευταίο μαχαίρι του τελευταίου χασάπη που κατα-πνίγεται θα μπορέσουμε να κατασταλουμε πραγματική ειρήνη και ελευθερία. Πιστεύουμε ότι όλα τα έμψυχα όντα, ανεξάρτητα από το είδος και τη ράτσα τους, ζώα, ανθρώπινα και μη ανθρώπινα, έχουν το δικαίωμα να ζήσουν την ζωή τους ελεύθερα, χωρίς να υπόκεινται στη ανθρώπινη παρέμβαση" **Conflict**

ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ των ανθρώπων και μη-ανθρώπινων όντων, θα πρέπει να τον βλέπουμε σαν ενιαίο και αλληλοεξαρτώμενο. Οι ρίζες της εκμετάλλευσης των ζώων και γενικά της φύσης είναι η κυριότερα του κέρδους, που τοποθετεί το οικονομικό κέρδος και ηλιόπο πάνω από τη ζωή. Ο καταναλωτισμός, βασιζόμενος και αυτός στόχος ζωής μας είναι αυτός που δημιουργεί αυτή την κοιλότοιρα.

Θα πρέπει να ξεπεράσουμε την ανθρωποκεντρική, γενο-ρατοστικιστή (η πίστη της υπεροχής του ανθρώπινου ειδους) ανόηση, την κατεστημένη κραχμμή με το ανθρώπινο είδος στην κορυφή της πυραμίδας και ανώτερο από τα άλλα είδη ζώων. Πραγματική ανοχή είναι η συνείδηση πόσοι μπορεί μόρφη ζωής δεν είναι ανάτερη από κάποια άλλη, αλλά ότι όλες οι διαφορετικές μορφές ζωής είναι ίσες. Η κατάπιεση, ο ρατσισμός, ο φασισμός δεν καταπολεμούνται ολοκληρωτικά εφόσον ο αγώνας ενάντιν τους δεν περιλαμβάνει όλους τους κατατιεζόμενους.

Σαν ίσος, ο άνθρωπος, με άλες τις μορφές ζωής δεν έχει το δικαίωμα σε μια ζωή πιο πολύ υπέρχον από τον οικοσυστήματος. Η φύση είναι ένας ζωντανός οργανισμός και σαν τέτοιο πρέπει να του φερόμαστε χωρίς να προσπαθούμε να την ελέγξουμε και να την κυριεύσουμε, γιά ζούμε σε αρμονία μαζί της.

Η μόνη δράση, είναι η μόνη ανήσυχαση, ενάντια στον οικο-βασιλό και την οικο-γενοκτονία. Το κίνημα της άμεσης δράσης επιτίθεται σε βιομηχανικές μονάδες, σε μηχανήματα, σε εργαστήρια, αλλά πάντα στην ιδιοκτησία και όχι σε ανθρώπους. Στόχος του είναι να επιβαρύνει οικονομικά τους εκμετελλεύτες. Το τμήσι σπείρο ενός οικονομικού συστήματος που βασίζεται στο κεφάλαιο είναι το οικονομικό συμφέρον. Όσοι δεν καταλβαίνουν από λόγια, μπορούν να εξαναγκαστούν μέσω της τσέπης τους. Θα μπορούσε κάποιος να πει: η ζωή έχει ο άγιόνας για την απελευθέρωση των ζώων ή τη γης ή τι μας νοιάζει εμάς, τι στιγμή που η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμια αξία. Για τους ανθρώπους υπάρχει η ελπίδα κάποτε να ενωθούν και να ελεγχεθούν ενάντια στους καταπιεστές τους, για τα ζώα όμως και την γη, δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα, γι' αυτό είναι αναγκαίο να βοηθήσουμε εμείς στην απελευθέρωση τους από τον άνθρωπο

Ο αγώνας για την απελευθέρωση της φύσης και των ζώων, είναι ένας αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική κοινωνία. Τα τελευταία χρόνια έχει εμφανιστεί το ριζοσπαστικό ενναστατικό οικολογικό κίνημα. Η καρδία αυτού του κινήματος είναι η **"Earth First"** (η γη πρώτα). Η ΕΓ είναι μη-ιεραρχικό κίνημα, δεν έχει πληρωμένο προσωπικό ή επίσημη ηγεσία, είναι μαζικό κίνημα και στο αγγλικό. Τα μέλη της ΕΓ, όπως και της **ELF (Earth Liberation Front** - Απελευθερωτικό Μέτωπο της Γης), δεν στηρίζονται και δεν ενισχύονται από το κράτος. Οι αναρχο-οικολόγοι πιστεύουν πως τα υπαρχόντα πολιτικά συστήματα ευθύνονται για την καταστροφή του οικοσυστήματος. Θεωρούν τα οικοσυστατές (υλικές καταστροφές) σαν αναγκαία και δικολογημένη τακτική. Καταστρέφουν μπουλντόζες, γερανούς, αλυσοπρίονα και σπάθιστε άλλο καταφέρεο τα οικοσύστημα. Εμπιδίζουν με διάφορους τρόπους την πραγματοποίηση νέων αυτοκινητόδρομων, αεροδρομίων κλπ (τα Μεγάλα Έργα που κάτι τσάμπα Ελλάδα).

Ένα άλλο μαζικό κίνημα είναι το **ALF (Animal Liberation Front** - Μέτωπο για την Απελευθέρωση των ζώων). Και ειδώ θεωρείται το σαποτάζ αναγκαίο. Τα μέλη του ALF, επιτίθονται σε βιομηχανικές φάρμες, φορογιά, σε εργαστήρια που κάνουν πειράματα σε ζώα, κλπ. Ακόμη κρύβονται μέσα στα δάση και εμπιδίζουν τους κυνηγούς κ.τ.λ. Τα ζώα που ελευθερώνονται μεταφέρονται σε μυστικές φάρμες και όσα δεν χρειάζονται φροντίδα (ζώα από περιβόλατα) αφήνονται ελεύθερα στους βιότοπους τους.

Ο αγώνας για την απελευθέρωση της γης και των ζώων σίγουρα δεν είναι η μόνη "αλήθεια", αλλά πρέπει να θεωρεται συμπληρωματικός στον αγώνα ενάντια στην καταπολέμηση και την κατατίεση. Το ολοκαύτωμα που συντελεί το ανθρώπινο είδος στα μη-ανθρώπινα ανέτε ίδια γεγονότα, η ρύπανση του γύρω υγείας, στην πείνα στον "τρίτο" κόσμο, στον πόλεμο και στην καταστροφή του περιβάλλοντος.

ΑΠΟΔΑΣΤΩΗ: Κάθε χρόνο μια περιοχή τη σε μεγέθος με την Μ. Βρεταν, αποφλώνεται με μεθόδους τρόπους γιά να δημιουργήσουν βοσκότοπο. Τα ζώα που εκτρέφονται στους βοσκότοπους αυτούς προορίζονται για ανθρώπινη κατανάλωση. Αυτή τη στιγμή στον Αμαζόνιο υπάρχουν 100.000 βοσκότοπο για αγελάδες, εκεί που παλιά υπήρχαν δάση. Για την καταστροφή της Αιθιοπίας και του Σουδάν, κατά ένα μέρος και υπεύθυνη η σπαδάσκη και η ασιμάλιωση. Σιγά σιγά, σ' αυτούς τους τόπους η βροχή παραούρε το χώμα και η γη ερημώνεται. Σταδιακά η λίμνε Σουάνιε το χώμα και η γη γίνεται έρημος.

ΜΟΛΥΝΣΗ: Περίπου 250.000 λίβρες από ζώκα σπάβλητα παράγονται κάθε δευτερόλεπτο και ρίχνονται μέσα σε ρυάκια και ποταμούς μαζί με χημικά. Τα σφαγεία και τα εργοστάσια παραγωγής κρέατος, προξενούν το 50% του συνόλου της μόλυνσης των νερών. Το 50% από όλα τα αντιβιοτικά που χρησιμοποιούνται σε μια χώρα δίνονται στα ζώα

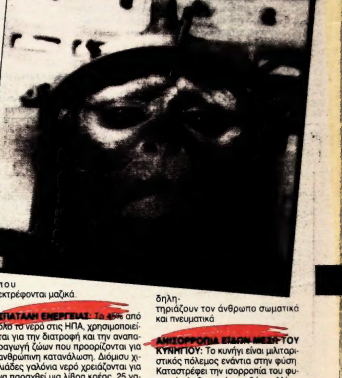

Ενάντια σε μια κρυφή γενοκτονία

όντα, δεν διαφέρουν από τον μαλτραιμό, τη βία και την κατατίεση που τα κράτη επιβάλλουν στους λαούς. Ο ανθρωπόκεντρισμός να αλλάξει την φύση και όλους τους ζωντανούς οργανισμούς για το δικό του όφελος. Αποδηχαίνει λίμνες καταστρέφοντας βιότοπους, αλλάζει την ροή ποταμών, καταστρέφει και πυρπολεί δασικές εκτάσεις, μολύνει με τα σκουπίδια και τα χημικά του, γιά λακίζει, βασανίζει και δολοφονεί ζώα, κλπ., χωρίς ποτέ να αναλογιστεί της επιπτώσεις που θα έχουν οι πράξεις του, ίφ μόνο σ' αυτόν τον κόσμο «σε ολο το οικοσύστημα. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι το οικονομικό του κέρδος και το στομάχι του.

Ζώντας σε μια καπιταλιστική κοινωνία καταναλώνουμε για να καταναλώνουμε, αγοράζουμε, τρώμε ό,τιχρήστα στην πλειοψηφία προϊόντα που μας έχουν κάνει να πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητα. Το να τρώει κάποιος κάθε μέρα προϊόντα κρέατος, θεωρείται καλοπέρασα και ανεγκαίοτηα. Η αλήθεια όμως είναι πως τα προϊόντα κρέατος έχουν μεγάλο οικονομικό κέρδος από αντίθετα πυτικά προϊόν και επομένως συμφέρει περισσότερο.

Τα ζώα της κρεατοπαραγωγής, λόγω των συνθηκών, είναι σε άθλια κατάσταση γεγέιας και προσβάλλονται συνέχεια από αρρώστιες. Μερίκες φορές τα κρέας πουλιέται αμφιβαλλόμενο ιδεί δεν εντοπίζεται. Από τότε που τα ζώα περιορίστηκαν στις φάσμες (φυλακές) αναπαραγγής, σπανία βλέπουν το φως της ημέρας, δεν τρέχουν, είναι στοιβαγμένα το ένα δίπλα στο άλλο σε κλεστούς χώρους. Τέτοιοι χώροι δεν μένει από σώμα των αδελφών τους, κόκαλα και πέτσες, αυτά και πόδια, αλεγμένα και αποβραμένα σε σκόνη. Για να καταπολεμηθεί η αρρώστια ποτίζονται αντιβιοτικά συνέχεια. Επίσης ταΐζονται με ορμόνες για γρήγορη ανάπτυξη.

Στις φυλακές κρατουνται μόνο οι ράτσες εκείνες, ενός είδους, που αποδίδουν περισσότερο οικονομικό κέρδος. Ράτσες που "βγάζουν" πολύ κρέας, ράτσες που παχαίνουν γρήγορα, ράτσες που γεννούν συνέχεια αυγά, ράτσες που "βγάζουν" πολύ γάλα. Οι υπόλοιπες ράτσες αφανιστούν

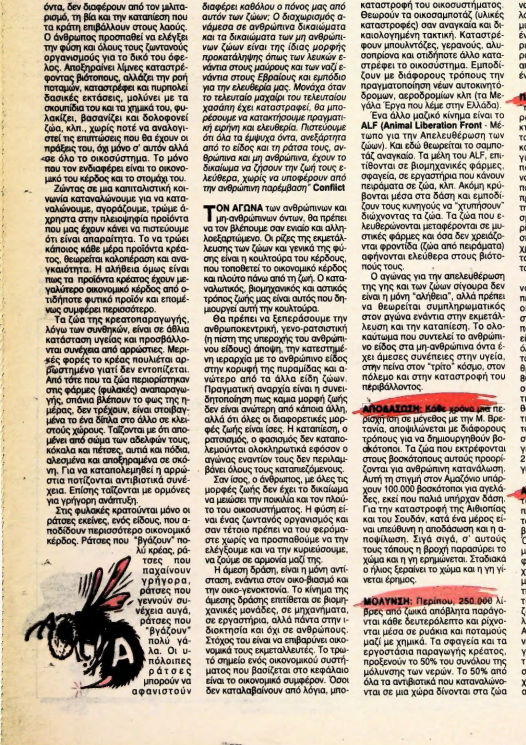

δηλη τηρίζουν τον άνθρωπο σωματικά και πνευματικά

ΑΠΟΨΙΛΩΣΗ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ: Το κυνήγι είναι μαλτραιστικός πόλεμος ενάντια στην φύσι Καταστρέφει την ισορροπία του φυσικού πλήθισμού των ζώων. Μέσα σε ένα χρόνο για τα δημιουργηθούν περισσότερα "κυνηγήσιμα ζώα", μόνο στις ΗΠΑ κάπκαν 422.868 στρέμματα δάσους γιά να επιτραπούν τα ακτίνες του ήλιου να φτάσουν στο έδαφος, ώστε να φυτρώσει χόρτο για βοσκή, που θα προκαλέσει επιπλέον άνοδο της γεννητικότητας των κυνηγίσιμων ζώων, που σημαίνει περισσότερους στόχους κυνηγιού. Επίσης 18.094 στρέμματα αποδασώθηκαν για τον ίδιο λόγο.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΓΟΜΑΣ: Λιπαρά κοιλιάζονται σύνταν για τον φόνο και τον βασανισμό εκατομμυρίων ζώων. Κάποια από τα ζώα που χρησιμοποιούνται για την γιάνα τους, πρόσφεγγνται από τεχνητή αναπαραγωγή. Δολοφονούνται με αέρια και ηλεκτροσόκ στον πρωκτό (για να μην καταστροφεί η γιούνα τους), ύστερα από μια ζωή μέσα στα κλουβιά. Χρειάζονται 50 έως 80 ζώα για να δημιουργηθεί μια γουνα.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΤΑ ΣΤΑ ΖΩΑ: Σκοτώνονται κάθε 3 δευτερόλεπτα στις ΗΠΑ και συνολικά 50.000.000 κάθε χρόνο. Τα αποτελέσματα των πειραμάτων αυτών δεν μπορούν να εφαρμοστούν στους ανθρώπινους λόγω των σοιιωδών διαφορών ανάμεσα σε αυτά τα διαφορετικά είδη. Οι οργανικές, ανατομικές, βιολογικές, μεταβολικές, γενετικές και ψυχικές διαφορές είναι πολύ σοιιωδεις. Κανένα είδος ζώου δεν αντιδρά τα ίδιο με κανένα άλλο σε δοκιμές, πειράματα και φάρμακα. Τα αποτελέσματα των πειραμάτων δεν δίνουν ακρίβη στοιχεία, και είναι άχρηστα για τον άνθρωπο. Ουσιες που είναι θανατηφόρες για ένα είδος, είναι θεραπευτικές για ένα άλλο. Μερικά παραδείγματα είναι αρκετά:

Πενικιλίνη: φαρμακο για τον άνθρωπο - απλή γεύση αρκεί να σκοτώσει τα ινάδα χοιρίδια.

Στρυχνίνη: θανατηφόρο δηλητήριο για τον άνθρωπο - δεν έχει καμια επίδραση στις κότες, στα ινδικά χοιρίδια και στις μαϊμούδες, ακόμα και δε δόσεις πάρα πολύ μεγάλες

Βιταμίν C: Η ολοκληρωτική στέρηση της στις μαϊμούδες, ινδικά χοιρίδια και τον άνθρωπο προκαλεί τον θάνατο από σκορβούτο. Οι αιλάιοι, γάτες, αρουραίοι, ποντίκια, παραμένουν υγιείς επειδή οι οργανισμοί τους παράγουν αυτή την βιταμίνη.

"Ο μόνος τρόπος να μάθουμε αν ένα φάρμακο είναι ασφαλές για τον άνθρωπο, είναι να του το δώσουμε" **British Medical Journal, 1980.** (πηγές : φυλλάδια του ALF)

Σ. Μ.